

மஹான்கள் வரலாறு

பூஜ்யஸூரி சத்குரு துளி பாபா

NISHAN

மஹான்கள் வரலாறு

பொருளடக்கம்

1.	விஸ்வாமித்திரர்-----	1
2.	ருக்மாங்கதன்-----	15
3.	கபீர் -----	27
4.	பீஷ்மர்-----	34
5.	ராதா-----	44

எல்லாம் நீ!

கொள்கின்ற என்ற விஸ்தார

மிகுதாரா / கருதகருக்கம்.

எம் அன்மச் செல்வங்களே /
கவனம் தேவை. அகில
அலுவலம் தான் டுக்கியம்!

“கொள்கின்ற”

கொள்கின்ற என்பவன் ஓர் அரசன்.
அவன் வேடையாட, தம்பரி யாரங்கருடன், சசந்த
போது, தெய்வானைமாக தானகூக்கில், பிரம்மாநிதி
யாகிய **“வஸிஷ்டர்”** ஆஸ்ரமத்தில்,
ஸ்ரீ வஸிஷ்டரை கண்டான். இந்த அரசன் தன் அலுவல்கள்

“பணியை”

என்பதை தன் எதிரியாக கருதுபவன்.
இவன் குணம் **“கெட்டியம்”** அந்நிலியில், **“அவசாதியம்”**
தாம் சக்தி உட்கிஎன்பதால், எயறையும **“ஸகாதியம்”**
செய்வதில்லை. காரணம் **“கூடிக்கிரிய”**

குணம், அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும், என்பது சக்தன்
கவலிக்கிறபோது? இவன் ஸ்ரீ வஸிஷ்டரை கண்டான்.
“பணியாமலேயே, நமஸ்காறங்களை வகரிவிக்குான்.”

ஸ்ரீ வஸிஷ்டமஹாநிதியும், கருணையோடு உபதேசித்து, அஞ்சு
உந்துபோகுமாறு, பணிந்து வேண்டினார். அரசனும், அவன்
பரி யாரங்கருடன், ஆச்சர்யம் கொண்டனர். இவர்கூர்
“பரதேஸி” (பரத்தைவே தேசமாக உடையவன்) இவர்க்கு
நம்பரி யாரங்கருடன், நமக்கும உணவு உறம்போகிருள் என

கூகைக்காரன். ஸ்ரீ யணிஷ்டமும் புணரியும்
தருணயும், மொறுமையும் கொண்டு, தம்
 மிடம் கருதீ, ஸ்ரீ அரினையாகிய, சூாம
தேனுவை வணங்கி, வேண்டுகார், ஸ்ரீமாதா
 யும், அளிவருக்கும்; உணவு அளிக்கும்.
 அளிவரும் உண்டு பதியாற்றினர்.

அரசன்மட்டும் புக (காமதேஜ) மேல், ஓர்

கண்ணைக்காரன். அரசன்கேடலன் :- ஸ்வாமியீ!
 இப்பக கிண்கைய சக்தி வளம் கிண்கரி? இது தூங்கருக்கு
 தேவையிவியே? நீர்குனிமணிதர். இது கிண்கரிக்கு
 தால், பிறயோஜனம் இவியே. இது என்னிடம் கிண்கரி
மக்கள் அளிவருக்கும், எடுக்கறையிவியவமல் ரிஷிக்
 குடியும். ஆகவே இப்பகையை, என்னிடம் விட்டு விடுங்கள்.
 ஸ்ரீ யணிஷ்டமர் சொன்னார் :- அரசே! உன் தேவையை
முடிக்கி செய்ய மக்கள் கிண்கரிக்கார். கிண்கரிக்கார்
கிண்கரிக்கார். தானிய தார சூசியம் கிண்கரிக்கு.
நவமணி மொத்தியும் கிண்கரிக்கு. ஒவ்வெய்யும் வேசியார்
நிழைய உண்டு. இவ்ரு யாமம் ஒருவனே! அரசன்
 எம்மை நொடியும், அடிகிகருக்கும், யுகிகருக்கும்.
 இறைவன் கிருமையார், சமீபநாடும் செய்ய, எம் அன்ன
 இவள் குண்கரிக்காரன் கிண்கரிக்கார். தயவு செய்ய கிண்கரிக்கு
 னைய விட டொடியியீரா தளன புணரித்து மைக்காரன்
 அரசனின், வகி குணம்! இப்பணி வை
 உதிக் மன்கரிக்கு. புணரியவாக்கரிக்கிவ் கிண்கரிக்கார்.
 தம் தேவையாடகாரிவல், புகவை கிண்கரிக்கு அரசர் சொன்னார்.

ஸ்ரீ ய்னிஷ்டரே! ஓர் புன் சூழவு யுடன்,
மௌனம் ஆறார் • வேலியாடகன் பசுவின்
 அருதில் செலியும் போதே, அப்பசு ஓர்
 சூரல்கொடுத்தது. உடனே ஸ்ரீ ய்னிஷ்டர்
 வைத்திருந்த **யோகசூண்டம்**
 (பிரம்ம) பசுவின் பக்கலில் வந்து நின்றது. உடனே

பிரம்மசூண்டம் பூதலிருந்தது, பசுவிலிருந்தது, போர் வீரர்கள்
 கோண்பி அரச்சையம், அவன் வீரக்கிரையம் அடித்து விட்டு
 விட்டனர் அரச்சன் **அவமானம்** துன்னமாறன்.

உடனே அரச்சன் கோபா வேசத்தால், **சூழரைசீ**
நான்! (சுபதம் செய்தான்)

அரச்சன் :- ஓ ய்னிஷ்டரே! **நான்!** உம்மைப்போல்

ஓர் மூலநிஷியாகி, **என்னுடைய** சூபநால்,
 உம்மை வென்று, உம்மை எண்கொவடி யில் பணிய வைக்க
 கிறேன் பாரும். அப்படி தில்லியாகும் நான் கிடித்திரியன்
இலீல • நான் என்னுடைய அரக்கரிமையை ஏற்கும் போவ
 தும் இலீல • இனிநான் அரச்சன்லீல! “

ஸ்ரீ ய்னிஷ்டர் :- சூதந்தாய்! இந்த **வேகம்!**
 வேண்டாம். ஆக்கிரமம் அநுபநாசம் என்மறை மறவரே!
 மொறுமை, பணிவு, கருணை, நம்பிக்கை கிந்தநான்மும்
 இருந்தால், நீ என் நலியை மறவராம். கிது உறுதி!

அரச்சன் :- வே ய்னிஷ்டரே! அது உட்பரத்தை! அது எனக்கு
 வேண்டாம். நான் ஓர் கிடித்திரியன் **பணிவு!**
 எனக்குத் தேவை யில்லை. நான் எவரிட மும் தலியனங்க
 மாட்டேன். நான் உருகிறேன் என்னைலீல!

பேய்விட்டான், அந்த அரசன் என்ற
கொள்கிகள். பவநாவம் தயஸ் செய்து,

தன்உடைய **தூங்கினியர்** **ஸித்திகளின்** உவ்வமைகிளிப்

வெள்ளுன் கொள்கிகள். இறைவனுக்கு நிகரான சகவ
ஆறல் பரிபு அடக்கம் தீர்வாமல்,
உவ்வமைகளோடு உய்விட்டரை தரண வந்தான் கொள்கிகள்.
இவ்வுடைய தயஸின் சக்தியால், பிரகாசித்து

வந்துகொண்டிருந்தவன், தேவபோக மெண்களின் இரு
உயாகிய, **மேண்கை** கண்டான். மேலும்

கொண்டான். தன் ஆடல் மடல்களினால், கொள்கிகள்
மயக்கி விட்டான். கொள்கியை **பெண்** தயவத்திற்
விழுத்து விட்டான். சிலகாலம் அவருடன் உயிர்க்கவரானான்.
மெண்சமவ போகத்தால் தய் தயஸ் சக்தி அளந்ததையும்

இவ்வுடையால், சூர் மெண்குடிந்ததைக்கு **(சக்தி)**

தந்தையாகி, மனம் சோர்ந்து விடுகியாகி, மேன்கைய
யும், குடிந்த சக்தியையும், விட்டு விட்டுத் திரும்பவும்,
தானகம் சென்று, தமது தயஸ் செய்தான்.

மேலும் இவ்வுடைய மெய்க்கிய தயஸால் தான்
சக்தி சக்திக்கு **(ஸித்திகளை)** மீண்டும் பெற்றுக் கொ
கொள்கிகள். இவ்வுடைய வய்விட்டரை சந்திக்க அதிக
வேகத்தோடு வந்து கொண்டிருந்தான். அது சமயம்
திரிசங்கு என்ற சூர் அரசன் **குடிபயா**
ரம் / மெண்கை மையினால், சொர்க்கை செல்ல,

அறுகளை அந்நயமாகி, ரோகத்தால்
 (விடாவிடா) பீடிக்கப்பட்டவனாகி,
 மிகவும் வருந்திய நிலை யிவ்வந்து கொண்
 டிருந்தான். அந்த உரிசங்கு.

அவன் கந்தை கொள்கிற கந்தைகண்டான்.
 அவன் சூயம், அவன் விமலம் அறிந்து கொண்
 டான். குருஅமசாரகீதரல் உந்த வரின;

என தெரிந்ததும், கொள்கிற தெ ஆந்தரன் கொள்கிறன்.
 யனிஷ்டம் சூர் பிராமணன்! இயன் குடியம் சூர்
பிராமணன்! தந்த பிராமண வெத் தையே நாசம்

செய்யவேண்டும் என்ற;
‘கொடூர வருசக குணதகா’

பீடிக்கப்பட்டவனும், கந்தை கொள்கிற என்ன செய்கி
 ரெம்? இதன் விளைவு என்ன? என உணராமல், ஆத்திரம்
 ஆவேசமாகி மாங்கிளடி, சூடிக்கிரிய குவம் என்ற

‘நிரம்’ வெளிப்பட்ட, வேகமாக கந்தைய யடி
 வே வேகத்திரா! உனக்குத்தனை திரா? அத்தனை
 அணயமா? என்மோன்ற சூர் சூடிக்கிரியன், சூர்
 பிராமணன், மகிக்கொத்தன் மையிறல், அதை சூர்
 சாமாங்கி அவன் உன்னுடைய, சொந்தக்கேலில் குடம்
 இவ்வாமல், மண்ணி லிட்டாயர்லயா? **‘நானி’**

‘என்றையுடைய கபஸிஸ்தல்’

2

என்முடைய சூடிக்கிரிய வெ திரிசங்க

விட்டு, **எஸ்ஸால்** திரிமாணிக்
கம்பட, தீர் சொர்க்கத்தை கொடுக்கிறேன்
பாரி, என சொல்லிக் கொண்டு, தன்முடைய
“சுபஸ்சக்தியிஸால்”

புலோகத்திற்கும், சொர்க்கலோகத்திற்கும், மக்கிய
ஒர் புதிய சொர்க்கத்தை, உண்டாக்கிறான் கொள்கிகள்
இததிரிசங்கத்திற்காகவே உண்டாக்கப்பட்டார், இதை
திரிசங்க சொர்க்கம் என்றே, இவனது சுபஸ்சக்தி உடைய
மட்டும் இடந்தான். யின் அதுமற்றந்தும். அதிலுடன்
கோயா வேசத்தால் உண்டாயினார், அவசரத்திற்கு
தலிதானது அமைந்தது போதும்? அதிலும் இட கொள்க
கன் தன் சக்தி முழுமையும் இடந்தலிட்டான்.

தமனின் அழிவு!

“**நாமம்**” என்ற **“போகம்”**
இரண்டையது **“கோயம்”** என்ற **“கூலோகம்”**!

அதன் தாவம் பவகடந்து, சொர்க்கம் போகன் கொள்கிகள்,
இவ்வளவு சொர்க்கத்திலுடைய **பழிவாங்கும்!**
வகர் (சூடிக்கிரிய) **“கூலோகம்”** அனை விட்டு
அகலவில்லை! **புத்தயாஸ** வெவ்வேண்டும்,

என்ற முடிய மண்ணினின்று கௌதிகன்.
இது எம்மெருமானின் (இவ்மெருமானின்)
திருவிளையாடலாகும். (ஓர் முடியன்
 இவனை தடுத்தாடிகொள்ள, எம்மெருமான்
 ஓர் முடியெடுத்தான்.)

இந்த கௌதிகன் முடிந்த முடியாக, ஓர் மெரிய
“அகஸ்வினாககல்” தாம்குப்புற

படுத்த வண்ணம், தம் குருதியையே (ரத்தக்கடையே) நெய்
ஆக்கி, தவையை ஓர் திரியாகவும், மந்திரம் இருகைகள்,
இருகாவிகள், ஆதிய நவகளி நான்கு திரிகளாகக்கி,

“யகக்” என்ற அக்தினியை, மூட்டி எரிய விட்டான்
ஓர் சிவாய நமக! நமசிவாய!

என்ற, பத்சாஹரமந்திர ஸ்மரணையுடன், கௌதிகன்
உடல் எரித்தான். இவன் யக்தியின் குடிகண்டு, அங்கு
எம்மெருமான் கரடிகிசுகாடுக்கிருன்.

மெருமான் :- குடிநீதாய்! நீ கோரும் வரம் என்ன?

கௌதிகன் :- எம்மெருமானே! யாம் தேவ தெய்வங்கள்
 அடிய, அவர்கள் முன்னர், ஓர் மெரிய தேள்வி (யாகம்)

தெய்வ தேண்டும். அவ் தேள்வியன் **ஆகுதியாக்**

(ஸமித்து நெய்யெண்ணிநிதியில்) வஸிஷ்டன் உடல்!

கொடுக்கப்பட்டு, அது அதிய தேண்டும். அது சாஹவாக தேண்டும்.
 இதுவே யாம் கோரும் வரமாகும்!

மெருமான் :- குடிந்தாய்! கொள்கிகா!

நவநீகையே

எண்ணி
நவநீகையே வேண்டிதாய்! அவ்வாறே
நடைபயம். அந்த நீயே நடத்துக!

எனத்தொல்லிய, என் மெருமான் அந்த நீயொன்றே
இதுதான்

ஸ்ரீவகவான் மிகக்கிடையுமாறுமாயும், கொள்கிகள் கேட்ட
வரலாறு, அனைவரும் அறிந்தனர்.

வெள்ளையர்

ஸ்ரீவிரம்மரிஷி .
ஸ்ரீயோகீஸ்வரர் .
ஸ்ரீ திரிகரவ நானி .
48 சதாயுகமும் காமமாருது
இருக்கப்பட்டவர்கள்.

இயம்பப்பட்ட சூர் மலமாதிமாவை

எனது ஆகியாக்க எண்ணி, வறலும் கேட்டான் இதை கொள்க
கன். என்மெருமனும் நவநீகையே கேட்டாய்; என வறம்
கொடுத்த விட்டாரென; சுவர் சூர்மறலும்; ஆதிசூர்யம்
சூர்மறலும், அனைவரையும் சூத்திரியது!

எனது ஆரம்பம் ஆகியது. தேயர்க்கும், மகரிஷிகளும்,
முனிஸ்வரர்களும், தயஸ்வீகரும், ராஜாநிஷிகளும், மறியும்
வேத வித்துக்களும், நாரதகு முனிஸ்வரர்களும், அனைவரும்
கூடிவிட்டனர். வேள்வியின் அகியதகிய கொள்கிகள்
வந்தனர். நான் ஸ்ரீவணஷ்டமும் தெரிவிக்கிறேன்.
இது எவர்க்கும், துண்டுதுண்டாகி, யாக்கீதி
போடுவது என தெரியாமல் இதைத் தவறும் போது.

என் பெருமானின் என் யனரெட்டர்
 விராஜனா சொல்கிறார்.

அனந்த ஆராதனை **தேவ ரிதயீவ**

மந்திரம் **மஹாக்மாக்க**

ளைய அந்ரீயந்யூமீயாமே

ளையமும் எம்முடையகே

நமீ கௌரவிக்ரமீயாமே

ளைய ஆந்ரீயந்யூமீயாமே

எவருள் சஞ்சலம் அடைய வேண்டாம், அமைதியாக
 ஆனந்தமாக இருக்கவும், என சொல்லிக் கொண்டே!
அனந்தந்யூமீயம் தம் கிருபையிலீட்டி ஓவ்வொரு
 விரல்களாக தாமே துண்டித்து, ஒவ்வொரு மந்திர
 ஸ்லோகங்களி, ஸிவரீதிய போடீ உண்ணம், மந்திர
 விரல்களுக்கு அம்முடும், தனுக்கொல், முகங்கொல்
 என நான் கையம் போட்டு, தம் கை விரல்களையும்
 ஒவ்வொன்றாக துண்டித்தார். கட்டைவிரல் (பரமஹம்)
 அள்காட்டி விரல் (கீவாநம்) நடுவிரல் (ஆணவம்)
 மோகிர விரல் (கர்மா) சுளிக விரல் (மாயா) என ஒர்
 கருத்தை முடிவிலிட்டு, மறுகருத்தை யுடீ பரமஹம், கீவாநம்,
 என சொல்லி மந்திரம் துண்டி விரல்களையும்,

“நாமம், வைகுளி,
மயக்கம்”

என சொல்லிய
பண்ணம் துண்டித்து. இனி முடிவில்
இருப்பது இந்த சிற்பம் (அந்தச் சிற்பம்)

எண் சாண் உடையிருக்கிற சே முக்கியம் எனும், அதுவே

“நாஸம்” எனும் திசுயில், பிரம்ம
“நந்தியம்”

என சொல்லியது யோகிகளுக்கும் நூலி
கருத்து, வாஸம் செய்யும் இடம் அதுவே/

“மஹாநாயம்” (பெருமை)
எனச் சொல்லும்

முடிவடம். அதுவே முடிவான சிற்பம், என சொல்லிக்

பெருமை
“பிரம்மம் ஸத்தியம்” ஜகத்
“மகிதைய” என ஸிமரிக்கார்.

எம் ஆனந்தக் குழந்தைகளே!

காட்சிகளையும், அஹங்கார அடுகார

மாகஸம், நாண் அடியணி
யேணி” என மஹாதயோக கருத்த ரிகள சிகன்.

எழுந்து சபையோறையார்த்த, தல்க்குமேல் கைகள்
உயர்த்தாக்கி அஞ்சலி ஸத்தியம், கண்ணருவி

2
 வெநகீகெடுத்து ஓட, கூக்கி, கதறி,
“போதுமீ! போதுமீ!

நான் என்னை என்னுடையது என
எம்மிடம் கொடுத்த, அறியாமைய என்மூலம்

“அரங்கனை” / கவ்யை வித்தியை, யாம்
“ஆகுதியாக” / கொடுத்த யறியா விட்டேனாம்.
என் செல்லிக் கொண்டே நீ வனிஷ்டர் அமர்ந்திருந்தீ,
ஆணை தீ இன் முன், ஸாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு

நமஸ்கரித்து கொண்டே, ஹேமமா கீமா! ஹேமமா
தயா நிதே! ஸாந்த சொடுபா! ஸத்திய சொடுபா! சீருமா
ச ஆகீ சிரமே! ஆனந்த வாரி கிடையே! என கின் எ ஓம்ப வ
வருக, புலம் யி அ குது கொண்டே!

“நான்” கறந்தேன் ஸபலாம் நீயே! ஆ யம்.
“அனைத்துமீ நாமே ஆனேயே!”

என அவனி, கதறி, அ ஆ, புலம் யி, புனித மா ன அனை!
கொள சிகி கி எம் பநீ பிரம்ம நி யி யான வனிஷ்டர்
திரு வா க்கால், ஹே பிரம்ம நானிடே!

“விஸ்வாமித்திரா”!!! எம்

அன்பு குழந்தையே! எஞ்சாமாக. நீயேயறிவாய். பிரம்ம நானிடே. பிரம்ம நானிடே. உன்னிடம் ஆணை மாக நினைவு. வந்தாக என ஆகி கூறினார். ஸீவனிஷ்டர் பிரான்.

விஸ்வாமித்ரர் :- விஸ்வம் என்குவீ ?
அனைத்துமாய் ! மித்ரன் என்குவீ, நாமம்
ஆணவன் ! என மொகுள் கொள்ள வேண்டாம்.
 ஸ்ரீயிரமீமரிஷி யான ஸ்ரீயணிஷ்டர் திரு
வாக்காரி, பிரமீமரிஷி மட்டம் வந்தவன்

“கொள்கிகள்” விஸ்வாமித்ரர்
 ஓடுவரே ஆகும்.
 இதன் உட்கருத்து !

ஸ்ரீயணிஷ்டர் பிரான், பிரல்கள் துண் டு க்கும் போது,
ஆணவம், கன்மம் மாயை, காமம், வெகுளி, மயக்கம்!
 என ஆறையுள், அக்கினியில் போடும் போது, நம்
 கொள்கினை உருத்த, ஸ்ரீயக்கிரியன் எனச் சொன்ன,

“கோடுகளைகோஷங்கள்”
 அரித்தல் சாமீபலயின ! அக்குணங்காரல் பணிய குடியர
 மல் இருந்தஅழம்,
மல் மீழம் காம்போகம், கோயகுலோகம், எல்வாட்
 அவ்வா குதியில் அரித்த சாமீபலயின !
 ஓர் முக்கிய உணர்வு !

ஸன்மார்த்தக்கீதில் 14-வது அன்பர்கள், புராண
 கதைகள் விருஷிக்கேட்பார்கள், அயர்க்கேட்பு
நெல்லாதி, தூர்வா ஸரையுள் விஸ்வாமித்ரரையுள்
 பற்றியே சும் போது, கேட்கும் போது அயர்கள்

உணர்வின்பு பருவநதல்வாம், இவ்
 விருபகும், **காமகோபகதி**
லும்! **காமவிகாரகதி**
லும்! சிக்கல்பட்டவர்களாக

இருக்கிறீர்களே, அப்படியானால் பந்தம்
 ன்களே அப்படி இருக்கவா மா? -----
 என ஓர் கேள்வி வருகிறது?

அவ்விருபறையுமீ, மந்திரம் அவ்விதம்
 உள்ள பந்தம் லா ன்களையுமீ, **அவ்வாறு!**
 நோக்காதீர் அதுமலா அபசாரமாகும்.

அவர்கள் உங்களுக்காகவே, **நடித்து**
வாழ்ந்து! கட்டிய வசூல்களையும்

காமமும், கோபமும், குரோதமும், பேததாயமும்!
 உங்கள் கரும்தபமையுமீ, கரும சாதனையையுமீ,

பாசாக்கி அழித்துவிடும். ஆகவே சாதனையில்
 இருபதும் அண்பர்களே! மேலே கூறிய நான்கும்,
 மற்ற கோரகுணங்களும், உங்கள் தபமையுமீ

சாதனையையுமீ, நாசம் செய்யுமீ, என்யதற்கு
 நாங்களை, **வழிகாட்டிகள்!** நாங்களை
 ஓர் **உதாரணம்!** என அறிவுறுத்தலுக்கீர்

என உணர்ந்து, உங்கிள மீட்கக்
கொள் உரீத நாடக குடிநீதகனே!

அவர்கள் கெடவிலிப்பி!”

நீங்கள் கெடவேண்டாம்”

என்று” அறிய உத்தமரீகள்.

இக்களையம், பாடகம், அபர் கருக்கவீவ உங்கருக்கே

எவ்வாம் ஒன்றே! அது நவமே!

அதுயாடு!

அதநீங்கனே! இது நக்கியம்! நக்கியம்!! நக்கியம்!!!

யாயா.

2
ருக்மாங்கதன் கதை.

ஓளம் தவசீவா! இந்த ருக்மாங்கதன் அம்பலியின் பெரிய சகீரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்தான். பெரிய கொடை வள்ளலா கவும் விளங்கினான். கொடைவள்ளல் என்றுவி அவனைப் போலி கொடையாளி உலகில் இவ்வீ யென்றே கூறலாம். இன்னும் பல் ஆயிரக் கணக்கில் புகழானம் செய்வான் (கன்றுடன் இணைத் தே) பின்னும் வஸ்திரதானம், ஆடிதானம், சொர்ணதானம் பாசக வதானங்களும் செய்து தேவர்களை மகிழ்விக்க பல எம்யல்களும் செய்தான் அவர்களுள் சூவுவதும் பரவியது இராமம்?

ஓர் நாள் அந்த ருக்கு ஓர் அந்தணனுக்கு ஓர் பசுவும் கன்றுமும் தானம் செய்தான். அந்த அந்தணனும் அப்பசுவையும் கன்றையும் வாங்கிச் சென்று அந்த ஊர் கீ கொடியில் ஓர் மரத்தடியில் கட்டி விட்டுச் சென்று கண் அயர்ந்து தூங்கி விட்டான். தெய்வரீதியாக அப்பசு கமின்றை அறுத்துக் கொண்டு கன்றுடன் தயிசிச் சென்று விட்டது. அப்படி தயிய அப்பசுவும் கன்றுமும் அண்ணை பசுக் கிடை (மாட்டு தெருவம்) க்குள் சென்று பசுக்களோடு பசுக்களாய் சேர்ந்து கலந்து கொண்டு. இதை அந்த அரசும் அறியாண்டே வேலையாக ளும் அறியார்களீ. பசுவை தயி விட்ட அந்த அந்தணன் அப்பசுவையும் கன்றையும் தேறு அவ் பசுவாக அண்ணபான நித்தியையின்றி கரும்புண வேதியாக தேடி வந்தான்.

அப்பசுவும் கன்றுமும் இரண்டும் நாள் தானத்திற்காக திரும்பவும் வந்தன. அவைகளை இரண்டும் வேறொரு அந்தணனுக்கு திரும்ப தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த அந்தணன் அப்பசுவையும் கன்றையும் தானமாக வாங்கி தம் மீட்டற்றி கொண்டு சென்றார். செல்லும் வழியில் அப்பசுவை வாங்கிய அந்தணன் வழியில்

2

அம்பகவையுட்கண்ணையுட்கண்ணுடுகொண்டான். உடனே அவன் அம்பகவையுட்கண்ணையுட்கேநன்றுமுனிநினும் வரங் கொடுக்கிறதாகவும், இரவுஅவைதவ்விடது விட்டதாகவும் சொல்ல அவைகளை தங்க்குதுரும்கி தரும்கி கொடுக்கக் கேட்டான். அதற்கு வரங் கொடுத்த அந்த அந்தணனோ அவைகளைத் தர மறுத்துவிட்டான். அவ்விருவருக்குள் மும் விரச்சினை வலுவடைந்து அரசனிடமே வந்து குறையிட்டனர். குக்குஆகிய அரசனும் நிலைமையை விசாசித்து உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டான்.

அரசனும் அதிலில் வரங் கொடுத்த அந்தணனை சமாதானப்படுத்தி, நீ தவறவிட்டதுமேதிலில் உன் குற்றம் எனச் சொல்லி இரண்டாவது வரங் கொடுக்கிறவனிடம் அவைகளை கொடுக்கும்படி ஆணையிட்டான். இரண்டாவது வரங் கொடுத்தவன் எனக்கு அந்த பசுவும் கன்றுதான் வேண்டுமென்று பிடி வந்ததும் பிடித் தான். அரசனும் அவனிடம் அம்பகவையுட்கண்ணையுட்கொடுத்த விருடனக்கு 10 பசுக்கள் தருகிறேன் என்குன், அவனும் பிடி வாத்தமாக எனக்கு அந்த குன்று வேண்டும், அதற்கு பதிலாக பத்து அல்ல, நூறு அல்ல, ஆயிரம் பசுக்களை நீ கொடுத்தாயின் எனக்கு தேயை யில்லை என அடித்துக் கூறிவிட்டான். குதிலில் வரங் கொடுத்தவனிடமும் அரசன் சமாதானம் சொல்லி அதை விட்டு விடு உனக்கு குன்று ^{பசுக்கள்} தருகிறேன் என்குனும் அவனும் மறுத்து நீ ஆயிரம் பசுக்கள் தந்தாயும் அத வேண்டேன். அம்பக குன்றை தந்தால் கொடுக்கில்லையென விடு என ஆத்தமாக

“ஏ அரசே! நீ தானும் செய்த பொருளையே குரும்கியும் தானும் செய்ததனால் அதன்பலனை நீ அனுபவிப்பாய்!!

என கூறி செல்லவிட்டான். இரண்டாவது தானும் வரங் கொடுத்த அம்பகவையுட்கண்ணையுட்கு உட்கொடுத்தவனிடமும்.

2

கதைதேட்கும் குந்தநையா கிய
 மீ உத்த யோத்தீமா!
 இறை கயனமுடன் தேடியாக!

அந்த உத்தம பக்தனை, அண்ணியனை,
 மறா கீர்த்தி மாறான, தரிசுவனை, மறா சகீரவர்த்தியான,
 “ஆலை **நாணி** அல்வாதவனை”

அந்த ருக்மாங்கத அரசன் விதியின்படி தேகவியோக
 மானுள். அவன்தேடிய மறா அண்ணியத் தின்படி”
 அண்ணிய வேகமாம் சொர்க்கத்திற்கு செல்கின்ற
 தேவகணங்கள் ரஜயவிரஜய^{ரண்} கோசம் முத்தங்க, அப்பக
 விமானத் தில் ஆரோகணித்து, ஆனந்த பரவசத்தில் திளைத்
 தயமுய், தாம் செவீத தான தருமங்களை சந்தித்துக் கொ
 ண்டு, மகிழ்ச்சிக்கடல் மயங்க சென்று கொண்டு செல்வார்.

சூரீரண கருமகம் சூத்திர்துயமோலி ஓர் இருள்
 தவ்வியது அந்த ஆனந்தநீர்த. அனைவரும் துடைத்தனர்.

நாவதேயன் (அயமன்) ரதிரில் நின்றுள்

அவன் ருக்மாங்கதனை மணிமுடல் வணங்கி மணிமுடல் ஓர்
 வார்த்தை சொல்லுமான்.

அந்தகன் :- மறாய ருமை மொருந் திய ருக்மாங்கத
 அரசே! எமக்கு ஓர் கடன்பட்டிருக்கிறீர். அந்த
 ஓர்கணக்கைமட்டும் மூடித்து எம்மை அலுப்பிவிட்டு
 புண் உங்கள் அண்ணிய கணக்கை கொடரலாடீம்?

ருக்மாங்கதன் :- சூற நாவதேயா! எம்மையார் என்று நினைத் தாய்?
 ஆவுதில் தானும் தரிசுவன் செய்யுது எமக்கினை என்
 யாகும் கிஸியென் மறா கீர்த்தி யாநீத மறா
 சகீரவர்த்தியாகிய ருக்மாங்கதனானும்.
 வத்தியைவிட்டுக் கொடு அதுங் காரணமதிரி வருகிறது

தாரணம் செய்வச் செருக்கு, கீர்த்தி யகம் ஆறுக்கு இவை
இனந்தால் வார்த்தை என்ன பேசுகிறோம்? எவரிடம்
பேசுகிறோம்? எப்படிப் பேசுகிறோம் என்றே தெரியாது
அந்தகன் :- ஐயா அவியை ஆறும் சக்ரவர்த்தியே! யாண்டுகளும்
உம் உலகத்திற்கும் அடியுதியாகும்!

ருக்கு :- ஹே காவலேயா! நமக்குள் குணத்திந்த வார்த்தையின்
விமரிசம்? சமாதானத்துடனே நம் பிரச்சினையை தீர்த்து
துக் கொள்கோம்? ஆனால் உமக்கு இவ் போது என்ன
வேண்டும்? யாண்டுகளின் என்ன?

அந்தகன் :- ஹே அரசே! அமைதியாக கேட்டால் யதிலும் அமைதியாக
வே உமும் ஆணைமாத கேட்டால் ஆணைமாத யதில்தான்
னேயும் அதிதரங்காள் அறியாததா? ஆனால்
உமக்கு அறிய முடியாது தான். காரணம்

“பணத்திலேயே யுருண்டு விட்டீர்!” பணம் யாதானும்

யாடியும் என சொல்லுகிறீர். அப்படி யாதான வேலகம்
போய் விட்டால் யின் வேல வருவது ஏறும் பதிலும் காண
எமக்குரிய கணக்கு ஒன்றே ஒன்று தான். அகாவது

“நானும் செய்கதையே திரும்பவும் நானும் செய்குக்கிறீர்”

அந்த ஒர் அறிய கணக்குத்தான்.

ருக்கு :- ஐயா அந்தகரே! இதிலும் குற்றமொன்றும் இல்லை யே.
தாரணம் வாய் திய அந்தகன் அதை யாதகாக்கத் தெரி
யாமல் அதை தவற விட்டது அந்த அந்தகனின்

குற்றம். தவறிய யகவுகன் இயும் திரும்பவும் எம் யக

மந்தையிலி சேர்ந்த து/அவைகளின் குற்றம். அதை

திரும்பவும் எம் குணத்துத் தியது அந்தகாவவர்க்கின்

குற்றம் யாம் அப்படி இதில் குற்றவாளியானவோம்?

அந்தகன் :- ஹே கோகதை அப்படி யோடுதா? ஐயா சக்ரவர்த்தி
“அந்தமண்ணிய தாரணமவன்” உமக்கா?!”

2

அந்த அந்தணருக்கா? அந்த யசு கன்றுகளுக்கா?
அந்த வேலைக்காரர்களுக்கா? இப்படி பூவீடுவாரு
நானங்கறியும் உம்மைப் போன்று அறிந்தும் மறந்தும்

“பூநூலா தீர்ந்தும் நீர் செய்ய விலி”
என்றும் வினும் தானத் தியும், தருமத் தியும் அகிக
தயனம் உமக்குத் தான் வேண்டும். அப்படி கவன ஈன
மாக நடந்தால் அது “கருமத் தொழிலில் முடிந்து”

கருமையான யாபத்தை செய்து கரும் தண்டனைக்குள்
ளாவீர் கருமம் வேறு, தீர்மம் வேறு!

கருமம் :- என்னத் தொழில்; அது கரும் யாபத் தொழில்.

தீர்மம் :- இயந்தையாகவே நடைபெறும் புண்ணிய யாபங்கள்.
ருக்மாங்கதன் :- (சூழலில் ஆயிப் போனான் மண்ணும் தம்மைச் சூழ

ளித்ததே கெண்டான்) ஐயா! அந்தகரே! எம்

காலத்தேவரே! இயல் நியமங்களை அனுப்பிச் சுகாமல்
கடைப்பிடிப்பதால் “இயமன்” என்ற நாகதேயம்

கெண்டவரே! யாறயசு தோடிவின்றி அனைத்தே
யும் பூசுவீடுவதால் “இயமநீர்மபிரபுலம்”

உம்மை மணிந்து கேட்கக் கெளரவம் தருகும். எம்மை!

அநியமமே தீர் தவறு நடந்து விட்டது ஆறாமல் யாம்
கேடானது கோடி தீர்மம் செய்திருக்கிறோம்!

“அதில் பூன்றைக் கத்தித்து இப்படியாவது

எடுபெய்துவிடலாம்”

அந்தகன் :- (காலத்தேவன் இயவாந்திரையை கேட்டதும்

பூசுவீடுமை துணுக்குற்றான். அச்சின் அநியமமையை

எண்ணி யசு தாமதம் பட்டான். மின் குறுகுறுவ

வாக சொன்னான்)

2

“உங்கள் பூலோக பிச்சைகார யத்தி”

இந்த உத்தியம் இன்னும் யோகலிஸீயே அகிஆச்சர்யம் தான் “கருகைக்கு உபதேசம். காதிவே ஓசினமும் அது காள் காள் என்றயத் தினையலிடறதல் போல “புண்ணியம் பொன்னொருள் உதுயந் துள்ளோர்” எத்தனை தான் தான தீர்மம் செய் தரமும் அந்த “சும்பிங்” (லஞ்சம்) என்ற சயலயத்தினைய விட உறட்டார் கம்போலிஆகி விட்டதே. அது சூலோகத் திலி ஓர் சாமக்கேடரகிவிட்டது என இவைகளை எல்லாம் தும்பி குள்ளே எண்ணிக் கொண்ட காவலேவண்மொண்ணு அந்தகன்—ஐயா! சகீரவர்த்தியாரே! நீர் செல்லும் அந்த யதக்கம் எல்லாம் உம் சூயலகோசரி! செய்தகுற்றத்தத இல்லை யென்பதும், அதையணம் (யாமம்) கொடுக்கே துசிக்கிட குவதும் அங்கு யொருந்தும் அது இங்கு யொருந்தாது. உங்களைப்போலி நீதி கேவலையைக் கண் கள் கட்டி விட்டதி விதங்கமட டோம்.

புண்ணியம் வேறு யாமம் வேறு இவைகளின் பலன் களை தனித் தனியாகத் தான் அனுபவித்து தீர்க்கவேண்டி ருக்கு:— அதுஎன்ன கருணையிலி வாத தீர்விய ஓடு தீர்வியா? எங்கள் நாட்டிலி கருணை, யசுரதாயம் கட்டி அதில் ஓர் உலகக்குவைத் தி குய்யார்களே! அதுஅங்கு இல்லை போலும்?

அந்தகன்—யணத் தீர்மம், யதுவிக்மம், அந்தஸி தீர்மம், கருணைகட குவது, ஓர் தீயினி தீர்வியா? அதுநீதிக்கு கூட சீசேர்ந்தேகு திய நிமியது போலாகும். அந்த காரியமற்ற பேச்சுறும் குவேண்டாம்.

2

உமக்கு முண்ணியம் அலுகமாக இருப்பதால் இவ்
யாயத் தினீ தண்டையை அனுபவித்து விடச் சமீபமும்
உம் முண்ணிய லோகம் செவ்வலரமே!

ருக்மே- சரி காலஞ்செய்யே! அடியாயத் தினீ தண்டை நானு லோக
அந்தகனீ- ஓர் விராட (அகம்மரிய) ஓணு மய ஓர் பள்ளத்தில
இறையனை நினைத்து தியான ஓர் தீ தியாய் அமர்ந்திடு
ஓர்கால் மூன்று கண்ணாய் அவதாரம் எடு
யார். அவர் விளையாமல் போது உம்மை கண்ட
தம் கரந்தளரல் தீண்டவார். அவர் கரம்பரி
சம்பட்டமாதி திரத்தில உம் யாய விடுமாசுடி
மைகும் என அருளி முன் எம் அந்தகனீ.
அந்த யாய தாரிய நினைத்தும் யிருந்தாவனம் அரு
கிலீ ஓர் மெரும் பள்ளத்தில ஓர் ஓணு மக இருந்த
தயம் செய்தான் ருக்மாங்கதன்.

ஓமம் அன்பின்தவ சொசூயமே!

காலம் பல

கடந்து எம் இறையனும் குறிப்பிட்ட காலத்தில பநீ கிருஷ்ண
அவதாரம் எடுத்த கோருவத் தில விளையாடி அதை முடித்து
யிருந்தாவனத் தினீ கு ஆணியை மெய்க்க வந்தான். அங்க
மந்தும் கோமால் அறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்
போது அந்த மெரும் பள்ளத்தில அந்த ஓணு மைக் கண்டவர்
அதை கயிறு கட்டி தூக்க மெரும் மயநீ கு மெய்தும் கியவ
உலிலே உட்கரை கண்ணாடம் கருணர். கண்ணனும் நேநில
போய் அதை யிமார்த்து விடச் செய்து விருத்தாய்யம் அறிந்து
வரும் ஓர் முனிசூயமூடன் தம் அயகரத்தினர் இருவிரல்
மகண்ட அனுபவமாத் தூக் கிவளியில விட்டான். அது
தம் யாயம் நிமித்தமாய் அந்த ருக்மாங்கத மூன்றுமாத
நம் தண்ணினித் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்
செய்தான்.

2

- கண்ணன் :- உமது உபகுத்தரந்தம் என்ன? இவர்கள் அறியச் சொல்லும். இவர்களுக்கும் புண்ணியம் பாய் பவளை அறிந்து தம்மை திருத்திக் கொள்ளாமல்.
- ருக்கு :- ஹே அம்மே! ஆறு தயாநிதி யட்டதெல்லாம் போதும் என சொல்லி தம் கதையை ஆதிபேர டந்தம்மகச் சொல்லி முடித்தான்.
- கண்ணன் :- சரி உம்மாய்த் தின் கதையும் முடிந்து விட்டது! தினி உம் புண்ணிய கதையாகிய சொர்க்க லோகம் செல்லலாம் (எனய நி காமகம் சொன்னான்)
- ருக்கு :- (அந்த அரங்கம் எங்கு இறையனின் திருவடியைக் கெட்டியாகி விடித்துக் கொண்டு) ஹே மந்திரம்! எம்மாய் யோனோ! எங்கே எம்மாம் யோகச் சொல்லி முடி? ஆலோகத்திலேயே சொர்க்க யோகம் அனுபவித்து விட்டோம். இனிதனியாக சொர்க்க லோகம் கிரிவ யேகி வீ. நரகத்தையும் அனுபவித்து விட்டோம். திம்போது யட்ட நரகத்தையும் விட்டே நரகம் கிரிவ யேகி வீ (கண்ணன் கிடைக்க நித்தான்)
- கண்ணன் :- புண்ணிய லோகங்களாகிய தேவலோகம், கைலாயம், வைகுண்டம், ஸ்த்ய லோகம் இவைகளை ஆஸ்ரமித்துத்தானே சூானம், சூம், எம்மம், முதலிய சத்தம்ம சொக்தி நர்கர்.
- ருக்கு :- ஆமாம் இறையா! அமைகள் எம்மம் யட்டன என அம்மாய் யோதுதான் உணர்ந்து கொண்டோம்.
- கண்ணன் :- அம்மாய் தீ என்ன உணர்ந்து கொண்டாய்? அநேயநி தேவ லோகத்தில் உணர்வுகூறு புண்ணியம் செய்து யர்களுக்கும் தேவகணங்களும் சோம்மான் திருத்திவிட்டு ஆட்டம் அயர்கம்மம் தும்மணம் எம்மாய் அதற்கு அத்தகாத ஆணந்தம்மக கிருக்துயர்! அநேயநி

2
 மைவாயத்தியும், வைகுண்டத்தியும், ஸத்யலோகத்தியும்
 நம் இறைவனுடன் தியானமரர்களாயும், டோனா
 சொடுபிகளாயும், நாமகீர்த்தியுடன் பேராணந்த
 (மெய்மறையில் ஆனந்த) மரர்களாய் எப்படி சுகித்து
 ஆனந்தம் அனுபவிக்கிறீர்களே! நியம் அவர்களுடன்
 சேர்ந்து ஆனந்தம் அனுபவி செல், செல், செல்,
 (எனது நிதம் மருத்தினுள் என் கிறையல்)

ருக்ம:- லோகமட நடுக சூர்திரதாரி! உன் அருளால்
 உம் நடிமைய யும்குண்டி உணர்ந்து கொண்டேன்
 ஆசைதாட்டி மோசம் செய்வதைப் போலிருக்கிறது

உம் நடிமய ஆதல் உண்மையல்ல!!

ஆனந்தமான ஆட்டம் பாட்டம் புலன்களும்

குத்தரணை! அவை மனதிற் குத்தரணை!!

மனதற்ற கடத்தில் இவை அனைத்தும் கல்லை நானே!!

என்மை கனியும் மூன்ற வேண்டாம். நீ சொல்லும்

அனைத்து முண்ணிய உலகங்களும்

கோடை வாஸஸ்தவங்கள் தானே!!

எவ்வளவு பணம் (முண்ணியம்) கொண்டு செல் கிண்டேன்

அந்தமணம் (முண்ணியம்) தீர்ந்தவுடன் வந்தவாருக்கு

குருவிய செல்வ வேண்டியது தானே! திரும்ப பணம்

(முண்ணியம்) தேட வேண்டும், திரும்ப வற வேண்டும்

திருவாயும் போக வேண்டும். அது போக்கு வரவு

உள்ள திடம் தானே? போக்கு வரவு அற்ற கடம்

தீண்டாமை அங்கே என்மை அனுபவி உடலாகும்?

அந்தவழிக்கு நீ கை காட்டு

2

யாழ் அங்கேயே கறைந்து கவந்து விடுகோம் -
அங்கு நீயும் இந்த இதோற்றத்தில் உரமுடியாது தான்
அதைத்தான் மெய்குறிகள் கூறுவார் அகுவது?

“பரத்திலே வசனமும்

அகம்பேய்

பாரிலே சீ குமடி”

“பரத்திற்குக் கேட்க இடம்

அகம்பேய்

பாழ் அது கண்டாய்”

என்றார்கள் லேமெல் குரண மோதனை யாழ் அங்கு
செல்ல வழி காட்டுவாயாக!

லே கருணாகார! சத்தூ வாரியா! ஸத்ய சொயோ!
ஸத்தூ தேவா!

யாழ் பிறந்து இறந்து தெல்லவம் மோதும்!
யொன்யொருள் மோலெல்லவம் மோதும்! மக்கள் மெண் ஆற
யெல்லவம் மோதும்! உற்றார் உறவு சுற்றெல்லவம் மோதும்!
கேடலு கேடடி தான தீமெல்லவம் மோதும்! ஸ கும்தும்
உவகும்தும் உதைத்த தெல்லவம் மோதும்! யேயெ யென்யும்
சேவை யென்யும் ஆடிய ஆட்டெல்லவம் மோதும்! தியானம் கோ
னம், சத்தி, சித்து என அலைந்த தெல்லவம் மோதும்! கர்மா யத்தி
யோகம், குரணம் என்கு கற்ற நீந்த தெல்லவம் மோதும்! குருவாத
யோ சிவ்யகுதயோ அலைந்து திரிந்த தெல்லவம் மோதும்!
எனே சபுயனனம் அடக்கி ஆண்ட தெல்லவம் மோதும்!
இந்திரயதலிக் காக்யம் தேவ ரிதய்வ உவதங்கருக்காக்யம்
உடல் வறுத்தி மனைத யவநியியும் அலிக் கத்திந்த தெல்
வம் மோதும்! கேடலு கேடடி யாகங்கரும் அனைதானம், வஸ்தூ
தானம், மொன்யொருள் தானம், சூகிதானம், கேரதானம், மொன்னை தானம்

2

அக்கதிவியடி தான தருமங்கள் செய்து
கணவு நீடு நிகரான இந்நிர தேவதெய்வ

யோகமோக்யங்களை யெல்லாம் அபிந்த திரிந்து வீண்
 தாவம் போக விய தெல்லாம் போதும்! போதும்!! போதும்!
 எம் கையனே என கதறி அஞ்சு தம் உரிநக கண்ணிரால்
 பந் குடுகேயரின் (கண்ணனின்) சீர்யாத கமலங்களை
 கருவி சுத்திவறித்து தாம் அத்தனை காலமும் அநியமம்
 விதல் சேகரித்த பாதக மலங்களை போக்கிக்
 கெண்டார்

“அவன் அவன் ஆவன்”
 “அவன் அது ஆனது”
 “அது பரிபூரணமானது”
பரிபூரணம்

இல்வெயன்ற இல்வெயிர் இல்வெயன்மதாவிடது

“ஆ எம்ஸத்யத் தின்சொயோ!

உனக்கு

உன்நாபடக்கத் தினல் மனேநவம் மெய்யவாய்! உன்
 மனேஎண்ணவிகள் அபிந்து மனம்அடங்கி அது அபிந்தால்
 ஆத்குசகம் மெய்யவாய் என ஆசுகூறி இக்நகம் அந்த
 கதையினல் நீ உணரும் உண்மையை மீசன்று கோடி டக்
 கரட்டி அந்த மடலி குடிக்கேறும்.

2

ஆராம் ஆனந்த உபயே !
 அவன் அருளால் கோடலு கோடி மாரீகம் கங்கை அருள்
 அனுபவ அறைகரம், அருள் அனுகு அறை கரம் அருந்தாமும்
அத்வைதம் ஒன்றைத் தவிர மற்றும்
 வேகல் குணங்கரம் **போக்குவரவு** க்கு

உட்பட தேகிதை நீடுநிந்தயனே அறிந்தயனே சந்து
 உணர்ந்தயனே அம்படி இவ்வமல் அந்த உதயங்கரை
 னாய்தீதியத்தை கண்டிருக்காமலாய். (முன்)

நல்லோர்க்கு நெல்லத்தனை ஓர் இன்சொல்லே
 யோதும் என்யார்கள் நம் அன்றே.

அறந்தயிறந்து அறந்து அறந்து அயுத்துவிட்டோம் !
 நம்மை பெற்று பெற்று மாதாவிதா அயுத்துவிட்டனர் !
 உற்றுர் உறவினர் நம்மை சூட்டு அயுத்துவிட்டனர் !
 உறவுகள் நாம் அறந்ததா எண்ணி அயுத்துவிட்டனர் !
 அக்கினியும் நம்மை உண்டு உண்டு அயுத்துவிட்டனர் !
 பிரம்மன் நம்மை படைத்து படைத்து அயுத்துவிட்டனர் !

ஆயுதம்???

நாம் அறக்கவும் அறிவு, அறக்கவும் அறிவு, இதுதான்
 உண்மை. நாம் அந்த நாமபே குணம் குறி கடந்த
 காலத்தித ஓன்றே ! **அதுவே நாம் நாமே அது**

இதுவே ஸ்த்யம் ; ஸ்த்யம் ; ஸ்த்யம் !!!

N.B. அந்தருகீமாங்கதமணீனர்
 கண்ணிடம் "ஆத்மயோதம்"
 பெற்றயிறதே ஜீவன்முகத்தொண்டர்.

அடுத்த உங்களையறையும்
“செவ்வழலைகளாக்கி”

“அனையறையும் அரத்தமுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு,
 சர்வ ஸ்வய குரூடிஷ்ட சித்தி ரஸ்ய என
 ஆகி கூலிவாழ்த்துகிறோம்.”

“அடங்கி” வாழ்வுகள் / **“அடக்க”** எண்ணதர்!
 உங்கள் “நாவடக்கமும்” புலனடக்கமும்” இனிந்து
 சீருங்கே அமைந்தால் மறுபா நிபியாகிய “ஆத்ம சம்பத்தை”
 வெறுவீர்கள் என வாழ்த்துகிறோம்.

1. **உங்கள் குருபக்தி எப்படி கிருக்க வேண்டுமென்றால்?**
 எம் கயீர் தாஸர் பால்யமாக இருக்கும் போது கங்கைக் கரையில்
 ஓர் பிராமண குரு பிந்திராமானந்தரை தெய்வ பவந்தாவி காண்டிடுர்.
 அவரை கண்ட மருக்யணமே அயரே நம் ஸத்திரூ என வரித்துக்
 கெரண்டார். ஓர் நவீவ நாளாகிய பார்த்தீய ஸீருந்ருகைய நாடிஅயர்
 மடத்திந்ரு செஸ்ரூ கயீர். செவ்வயம் போது குரு காணிக் கையாக
 புஷ்யமபதம் கருவகளி ஓர் தடடி ல்ரந் திச செல்கிடுர் கயீர் மடத்து
 வாசல அடைந்ததம் அங்குள்ள பிராமண பிரம்மச் சாரிகளும், பிராமண
 மயி அடியார்களும் கயீரை விசாரிக் கின்றனர்.
 கயீர்:- ஐயா! மெய்யளி பர்களே! அடியேன் நாமம் கயீராகும். எம்
 தந்தையின் நாமம் தமால் ஆகும். எய்தாயார் நாமம் இஜ்ஜாயிவி
 ஆகும். அடியேன் ஸீயாமி களி தரிசிக் க வேண்டும்.
 ஓர் அன்பர் :- நீ ஓர் இஸ்வாமியா!
 கயீர்:- ஆமாம் ஸீயாமி! ஸீயாமிக்கு பேதமேது?
 அன்பர்:- ஓ ஓ ஓ எங்களுக்கே பாடம் கற்றுத்தருவியா? நீ ஓர் துயுக்கன்!
 அதையும் மாட்டுமாமம்மம் உண்ணும் ஓர் தீசஜாஜி! நீ கிந்த அக்ர
 ஹாரத்திந்கே வரக்கூடாது. வந்ததம் அவ்வமல் எங்கள்
 மடத்து வாசலுக்கு வந்து ஸீயாமி களி காண அதுமது கேட
 கியா? வெளியே போடா டிஸேசீசனே!
 கயீர் :- ஸீயாமி களே! இந்ந ஈ. ணை மளீளிக் கவும். தாங்களை உயர்ந்த
 வேதியர் வேம், வேதம் கற்றவர்கள். தாங்கள் ஏதம் அநியாத
 அழிவி கிட்டு, தாங்கள் கோபம் கொண்டால் நியாயம் உண்டே
 தாங்கள் வேம் கோபத்தை வென்றுவும். அதிநாத்தக வாதி களும்
 அஷ்டம் ஸா வாதி களீர் தாங்கள் கிம்மடி சினம் கெளர் ஸாபகா?

2
 அன்பர் :- அடேயடையா! எங்கருக்கே கிதேய
 தேசம் செய்ய வந்து விட்டாயா? அடே
 துண்டார் கீகா! நீ இப்போது நலிவதனமாக
 போகிறாயா? அல்லது அடித்துத் துறத்தாயா?
 நீயோ நீசன். உன்னை துண்டாயும் பாயும்.
 உன்னைத் தொட்டாயும் தீட்டு. அப்பறம் நாங்கள்
 சூரித்தரந்தான் ஸீயாபி களிபம் போக முடியும்.
 அடேசண்டாளா போயிவிடு! (என கந்தித்தான்)

கயிர் :- கண்களில் கண்ணீர் மல்கிய வண்ணம் அநியாயமாகத் தீரும்
 பவும் இய்யு கேட்கிறார். மஹா சாதுக்களே! வேதவித்தக்
 களே! மஹா சாணிகளே! “கோயம் சண்டாளான்” எனியும்
“கோயம் பாயம் அறியாது” என்கதையும் தரங்கள் அநி
 யாததா? தயவு செய்து சிந்தித்த விடுங்கள். அது உங்கருக்கே
 ஆகாது. மூலே ஒரு முறை மடமே நம் ஸீயாபிகளின் தனித்
 தீக அனுபவித்தருங்கள் என தெரிவிக்கிறார். கயிர்

இந்த சவ சவப்பை உடனே ஆசனத்திலே அமர்ந்திருந்த ஸீயாபிகள்
 தவனித்தார். சநீறு உறத்த குலில் யாறங்கே? வாசலில் எண்ண
 குதியம்? அங்கு என்ன நடக்கிறது? என கேட்டார் ஸீயாபிகள்.
 வாசலில் உள்ள சூர் மெய்யன்மர் சொன்னார். ஸீயாபிஜீ! இங்கே
 சூர்மிலேவச்சுரி வந்து வாய்ப்பு அம்சை கொடுக்கிறார். தரங்கள்
 தான வேண்டாம். நாங்கள் நலிவதனமாக எவ்வாறோ சொல்லியும்
 அவன் கேட்பதாக இல்லை. அடம் பன்றி. அவன் நம் நெருய்க்கே
 வரவாய்க் கந்தியன். அவனை கண்டா வே தீட்டு. இப்போது இங்கே வந்து
 யிராணனை யாங்காரானே. இன்று நம் நேரம் சரி இரீயி போயும்? இயனை
 எண்ண செய்ய? என ஆணைக்கு காத்திருப்பவன் போவதுறைத்தார் அந்த
 பநி அடியார். இவ்வாற்த் தைய கேட்டது தரண்டதம் நம் ஸீயாபிகள்
 கிடைத்தகூடலினார் :- அன்பர் களே! அந்த துண்டார் கீகா! மிலேச்சு
 நானய அடித்துவிடல டிவிடுங்கள் என யன்றித்தார். அவ்வாறுதான்

அங்கு இருந்த பநி அடியார் காரக இருந்த **“அடியாட்கள்”**
“எரியினி யீது யாயும் சூனையம் போவ” கயிர்மேல் அனைவரும் பாயிந்து
 புஷ்பமத்தமையின்கி நெருவில் எறிந்து, தானியம் அடித்து, மகாராவ
 அடித்து, நகத்தால் கீழியும் பவ இடங்களில் ஏற்றம் சொட்டிச் சொட்ட
 அந்த அகேரணார விதிமய விட ச மெளரியிவி கொண்டு போகவேண்டு
 வெற்றி வெற்ற மலேர்தார் போவ் மார்க் மயடயரித் தீக கொண்டுதம் சூருதேயரி
 டம் வத்த ஸீயாபிஜீ அந்த மிலேவச்சுநானய அடித்துத் துறத்திலிட்டோம் என்தர்
 கள்.

2

பூமம் அன்யின் சொடுபமான குழந்தைகளே /
 இதை உணரவும்:- நம்கயர் நுலி எவ்வாறெனில் அங்கி
 அடிந்த அடிதளால் வேதனைதராமலில்லை. ஆறும்
 அந்த துணை நிகழ்ச்சியையும் ஆனந்தமாக ஏற்கும்.
 எம்படி பெய்கும்? "குடும்பமடையம் மோதிரக்

கையால் குடும்பமடையம்" என்கறும் போல் "அனாமக்கர்
 கைகளால் அடிமடையம் நம்கயர்க்குருதேவரின் உந்தும் **அடியார்
 கள்**" கறங்குகரால் அடிமடையம் என்கறும் தம்மை வயர்த்தி அங்கு
 இவரும் "பிரீராசுணின்" வடிவிரசாதம் இவ் இறை கிருமை" என
 வயர்த்தி ஆனந்தித்தாரி. ஏனென்றால் ஓர் வயர்த்தி பகீதிரையோ,
 உணர்ந்த குணியையோ, "அத்தாவதனை தொடகுதி உர்வயர்கள்"
 தானிதர அடியமேயன்றி ஏனையோ தொடர். தொடரும் அடியாத.
 எம்அரும் தவழ்பனை சந்தித்தி ஆனந்தா / மந்தும் எம் மந்திச்
 செவியங்களே!

கயர் விட்டி அவன் மாதா பிதா கிதைகவனித்தி மூர்கர்,
 "தோர்வ கதலி அகிலுர்கர். அன்பானமகளை! அதுகான ஆகனை!
 உணக்கா கந்தகதி நீரன் அந்த வயர் ஜாதிமினரிடம் செவியமேன்மை?
 நம் கிணத்திலும் நம்மத்திலும் எத்தனையோ மொளலிகள் கருக்கிமூர்கர்!
 எத்தனையே ஹாஜிகள் கருக்கிமூர்கர். நீ அவர்க்கிடம் உப தேசம் பெற
 செவியமாமே! கிம்படிதகாத இடம் சென்று உம் பெய்வுமம் ரணமகரி
 கிம்படி கோமாதவந்திக்குக்கியேரன ஆணை மும்பவவிசுமக பரித்
 துறைக்க எம் கயர் சொல்வாரீ.

ஆளம்மாதா பிதா வய!

வெற்றி மறும் உரன் போர்க்களம்
 சென்று போர்க்களம் கண்டு பயந்த பினை வரங்குயரஜி ஓர்
 பதிவிறதை ஓர் கணயனை வரித்தயிறகு வேறுஆடவனை தானி நோக்குவாரி
 இணங்குவாரா? அதேபோல் இவர்தான் சந்திக்கு என்று வரித்தயின்
 வேறு ஓர் குருவை நாடலாமா? என அன்பாக உணர்த்து, உடல் ரணமொரிவமம்
 ஆரண குணமா எனினும் ஓர்நாள் குருதேவர் மடத்திக்கு சென்ற கயர்.
 ஆளம் சாந்திசொடியான குழந்தைகளே!

புக்குருதேவரின் கோமக்கலை வயர்த்தியும் அவிருள்ள மெய்யன்மர்காரின்
 தாக்குமம் நடந்து உடவல்லமம் ரணமகரி விட்டும் கயர் சொந்தி போறும்

அன்று அத்துடன் நிற்கவில்லை அந்த அன்பர்கள் அருந்திக் குந்த ஓர் கிடுகிடறையில் ஓர் தூணைச் சேர் த்துயினைத் தகடடிப் பேரடையிடலார்களும் இவ் நம்கடீர் நிமரணை வெவாம்?

“எஜயசீதாராம்/வேகுருதேயர்”

அதே சீமரணையில் கண் அயர்ந்த விலடலாந்த ம்கடீர் “**ராமன்** பகீத வதீவ வறயும் தினையாருயமாணவம் பிபயு **ராமன்** கயீர்கட்குள்ளே அழித்திது அவர் உணர வண்ணம் தம் அயகரத்திநி ரந்தி கடீர் விடலி கொண்டு விடலிட அந்தர் தியானமாணும். மறுபடியும் ரணமெல்வாம் சுகமொனவின் கிம்படி கடீர் அந்நிக் கிருள்.

அதாவது: மீசுக்குரு திருவடித் தீடசையும்! மீசுக்குரு
வாக் கியார் தீத மந்திர தீடசையும்! மறு வேண்டமொன ஓர்
முடியுத் து வந்தவர் பின்னர் கயீர்க்கு
எம்மீராமனே அவர்களை விலி உணர்ந்த அடிப்படி நடந்தா ற் நம்கடீர்

ஓர்நாள் அகிலாப நாண்குமணி அளவிலி மீக்குருதேயர் காவியை விலி கறவ் கி ஸ்நானம் செய்யப்போகும் படிக்கடடிவ் கொயின தாடியாய் கல்வாந் து பத்தகக் கொண்டா ற் நம்கடீர்!
“மீராமன் திருமயிலுள்” மீக்குரு தேயர் படியிலி கறவ் கிவரும் போது
“மீக்குருதேயருடைய வவதுபாதம் நம்கடீரின மாறி விலி பட்டது!”
 அருந்தமாத்தவே உணர்நிலி டலாள். ரதோ ஓர் சீவனை விதித்த விட டொடொள பதநி கருணையுள் மீக்குருதேயர் சொன் ன நொமா?

“ஹரோராம்/ஹரோராம்”
“ஹரோராம்” என

முடிமுறை உரக்கக் கூறியார் மீ குருதேயர். அந்த உத்தம சந்தீடது கிய கடிமும் “உணர்ந்தோம்! உணர்ந்தோம்! உணர்ந்தோம்!!!” என முடிமுறை சீமரணைத் த வண்ணம் அய்விடத் து விடலி அகண்டு கடீர்

எம் பநீராமன் கிருமையினல் ஏற்பட்ட பநீ குரு
பக்தியினல், பநீ குரு திருவடித் தீட்சையுடல்,
பநீ குரு மந்திர தீட்சையுடல் ஒருகாலத்தில்கிடைத்த
எம் கயர் மேரானத்தத்தில் ஓடி யிட்போனார்.

மறுநாள் காபியில் பநீ குரு காரணிக் கையாக பதவிக்கும்
புலம்பங்க ளும் எடுத்துக் கொண்டு பநீ குரு மந்திரம் செய்து
புள்ளும் கயர். அவர்களுக்கிடையே அடியார்க ளுக்கு ஆத்திரம், வேகம்,
விசேஷத்தோதவிக ளும் தாளவில்லை. ஆவேசமாக கயரை தாக்க
முற் பட்டனர். நம் கயர் அவர்களை நகையாற்றி மறு யார்!

ஓ சத்திய சேவர்களே! தர்மம் பிரயுக்களே! மெய்த்
தொண்டர்களே! அன்புக் களங்களே! சந்நிய மொழிவர்கள்.
அடியோடும் சொல்லும் ஒர் வார்த்தையை மட்டும் செவிசாயுவிட்டு
பின் டவர்கள் காரியங்கள் செய்யுங்கள்.

“நேற்று நம் சத்திரத்தவர் மெய்த் திருவடித் தீட்சையுடல்
மந்திர தீட்சையுடல் கொடுத்த மிடலார்.” “இது சத்தியம்”

சந்தேகமாக கருங்கொலி நம் பநீ குரு தேவரிடம் கேட்டு
தொழிவு செய்தவின் உய்கள்காரியங்கள் செய்யலாம் என்கார்.

அனைவரும் ஓடி விலி நினைத்தனர். பின் தொழிந்தனர். ஒருவன்
உள்ளே சென்றார் பநீ குரு தேவர் ஆசனத்திலி அமர்ந்து கருங்கொலி. சொன்
றவன் அகிலமணிவாக கேட்கினார்.

குரு தேவர்! நம் மடத்திற்கு ஒரு குறைவு செய்து அடி உதை
வசைமொழி வாங்கிய அடே உடுவச்சன் வந்து குக்கினார். அவன்
நேற்றையதினம் தாங்களிடம் திருவடித் தீட்சையுடல் மந்திர தீட்சையுடல்
வாங்கி குக்கினேரி என்கினார் “அது மெய்யா? அது மெய்யா?”

கின்னு குரு காரணிக் கையெழுத்து மங்க ளும் பதவிக்கும் கொண்டு
வந்திருக்கினார். “அவன் உள்ளே விடவா? வேண்டாமா?”

“அவன் கிங்கு உந்தால் நாங்கள் அனைவரும் வெளியே சென்று விடுகிறோம்”
அவனுக்கு மட்டும் தரவில்லை மாடம் நடத்துங்கள் அந்த யிடுவச்சு
பிரஸ்டன்” உள்ளது தில் எங்குக்கு என்னவே? என மணிந்து
உடைந்தான் இர அடியவன்.

2

வேடம் கணிவான கணிக் குதங்களை/மேயும் என்
உண்மையான குதந்தாயி!
குதலிபி பநி குருதேயர் திதைத்தாள். பின்னர் நம் கயீடு
டைய விலேகையராக்கிய தீதாரணி மரி வியந்தார்.
(அனைத்தையும் உணர்ந்த நிபியி, உணராதவராய்
நடித்தார்) அதாவது?

யாம் உபதேசம் செய்தோமா? திருவடித் தீட விசயம் கொடுத்
தோமா? எங்கே அந்த கசடன்? எங்கே அந்த விரலன்? எங்கே
அந்த மலவச்சன்? என நின்று நிபியிப் நரண்குமரமும் வேகமாக
தேயுத போல் நடித்தார் பநி குருதேயர்.

அக்பட்டத் திலிருந்து அனைதும் கயீரை கட்டிக்
கொடுக்கும் நிபியிப் பநி சீயாமிகர் ஓர் கொண்டு வந்து நியுத் தினர்.
பநி சீயாமிகர் ஆத்திரம் குரணாவராய் அடா துண்டா! அடா விரல்பா
அடா ஓர் கீகா! உணர்ச்சி மாந்தரவேதேரமும் வெளியே போடா நடுயே!
என திடைய வண்ணம் தம் கரங்களில் கட்டி கருந்த "பநி தீதை
ஓன்றை" கையி வெடுக்கார். கயீர் தீயைய நோக்கி விதி அடித்தார்.

செத்தொழி! (அழமான அறங்கொத்தை) **எதா பிந்து**
போ! (அஞ்சான கருள்) **நாசமாப்போ!** (குற்ற உணர்வுகள்)

என பவமாக திடைய நையி போல் திடைய (உள்ளே ஆகி வந்து விடார்) அர்!
பநி குருதேயர் விசிய மாது கையானது நம் கயீடு குடைய நெறிகியில்

புரியட்டகத்தியல் பட்டதர தான்காமதம்

உடனே நம் கயீடு அப்பாது கையை நெற்றியோடு செரித்து கடுகம்
பநி லிக் கொண்டு ஆணந்தக் கூத்தாடி அர். எப்படி என்ருர்?
பத்தையது விகிதனை களித்தாயே! ஸத்தூ யாள்யா ஸாந்தி தந்தாயே!
சாந்த ஸீவ கோ ஸத்தியம் ஆகையே! அறமதர உசா அபயம் தந்தாயே!
ஆபந்தாந்தயா பந்தந்தே பிழித்தாயே! கருணாசாகரா கருணையை வெறுத்தாயே!
தோ தயானு தீனைக் காத்தாயே! கண்ணீர்தம்வடும் அறியு கண்ணீறுத்தாயே!
என குரு தி கொட்டவந்தாயும் வெருட்டத்தாயும் ஓர் மைத்தியம் போல்
நந்திதம் செய்தார்! குருதேயரோடும் அறியாமல், அவர் உணராமல் வண்ணம்;

2

குதாஸ்து! குதாஸ்து!! குதாஸ்து!!! என அருளாசி யபூஷிகீ கெரணிடேகிடுங்கார். ஆதல் ஆதலீ அங்குரீன ஜாதிரவநியங்கரும், மதத் துயேயித ரும், அநியமமாந்தர் அனையரும், ஸ்ரீ குருகுரவர் களிறை "குண்டித்துலிடடர்" என பெருங்கிழம் கெரண்ட னர்.

"இந்த தெய்வீக குரு நிபிகள் கயீரும் ஸ்ரீ குரு தேவருடே அநிவர்" என குறானச் செலி வங்களை!

இக்கறையின் ஓவம் தீவிகள் உணர்வுது

1. ஸத் குருபகீ ஜய்யதி தீவிரமாக கிருக்கவேறுமென்று உணருங்கள்.
2. ஸத் குருபகீ யிலீமானம், அயமானம், சூடு, சுரகி, வெடகம் கூடாது.
3. உடல் இனிமையை நரமுதுவ் உள்மையான சுகம் உறையகம்.
4. சொந்தபந்தபாச, உறவு, கிளியம், ஸ்ரீ ஸத் குருபாதம் நிபித்த ஆணந்தம்.
5. உன் உள் ளத்தைய ஸ்ரீ ஸத் குரு கினி ஆவயமாகீடு.
6. உன் கள் ளிறை ஸ்ரீ ஸத் குருயின் காணிக் கையாகீடு.
7. உன் ஸ்ரீ ராமனின் கிருமையே ஸத் குரு | ஸத் குருயின் கிருமையே மேலடையும்.
8. உன் உடல் மயாருள் ஆவி கிடுகின்றையும் ஸத் குருவுக்க அம்யணம் செய்.
9. ஏதாவது அனுய்விடுமானம் என்யுள்ளை வந்த ரு ஸத் குரு கிருமையிலடாது.
10. ஸத் குரு "பகீ தீயிற் லீ" தான், ஸத் குரு "கிருமைய" பெருகுடியும்.

எம் அறிவுக் காஞ்சியங்களை!

எம் ஸ்ரீ கயீமையே ரவு

உறுதுயுடன் கிருங்கள். இந்த உலகமே திரீ வேமாகுயும் உங்கள் உடல சிதைத்த ரோதுயம் "ஸ்ரீ ஸத் குரு கிருமைய" உங்கள் ரகுகிக்கும். ஜீர் உள் மட என்ன செய்றல் "ஸ்ரீ ஸத் குரு பகீ தீ" யன்பது அவர் மீது தீவிகள் மயக்கும் "அசைக்க குடியாத நும்வித் கையாகீடு" ஸத் குரு சேமயவென்பது "அவர் யாகீகியார்த்த திரித கையாகீடு" அவர் கிருமைய மெருவ தென்பது "கவக்கம் பய மநீற நிபியாகம்" கதை **தற் கவண சகீ** உள் அனையரும் பெறியலிடீர் கள் என உறுதி உறுகி குளம். சுயே பரமர்

2

எதுவரீரீரன், **பிஷ்மணி** / அம்மம் படுக்கையில்,
 படுக்கைக்குள் குருதி (ரத்தம்) எல்லாம் வெளியேறி
 கொண்டிருக்கிறது. "அது உவகாரி கண்கருக்கி" ஓர்

ராஜா மாணா வேளையாகும்! ஆனால்
 அது, பக்குவ ஆணியாகக் கருத்து, சாதனயின் அதிர்ச்சியில்

வெறும **பேராணிநக** நிவையாகும்! அந்நிவையல்,

எம்மிரையா கியிருடன் **கண்ணாணி** / அங்கே
 வருகிறார். அங்கு ஓர் சல்வாகும் நடைபயங்கிறது!

பிஷ்மணி :- ஹைமாதயா! மது சூதாது! அந்த ஏழையா,
 எம்மடி இருக்கிறார் என, பார்த்த உந்தரயா?
 அல்லது இன்னொரு சோதிக் உந்தரயா?

கண்ணன் :- நவகவகவகவ வயன, சிநித்துக் கொண்டு
 அம்மம் அறிவுக் கீரகும், விவேககும் நிறைந்த
 சூடிநகாய்! பிஷ்மா! நவமாய் இருக்கிறயா?

பிஷ்மணி :- சிநித்துக் கொண்டு ஹைமாதயா! கமலநயது!
 அனைத்துக் நவமாகவே, நடைபயங்குகொண்டு
 இருக்கிறது? யா கும் நவமாகவே இருக்கிறேன்!

தண்ணன் :- இந்நிலையிலும், உன்னை
எவ்வடி எவ்வாழ் நவமே என்னும், யானும்

நவமே என்னும்; சொல்வடி கிறது?
பீஷ்மன் :- ஹே தண்ண! நு எமைச்சிடிக்
காட்டி, இவ்வடி ஓர் கெள்வியை கெட்கறயீ?

தண்ணன் :- இலீ! எம்மார் நயக்குந் அகிகமாக வே,
துணியை அலுபலிப்பயதக வே, தேவநீயுகிறதே!
ஆதவ்நீயோ, எவ்வாழ் நவமாக வே நடைவயதிற
வெளியும், யானும் நவமென்னும், சொர்க்கு யே
எவ்வடி இயைகிற, உன்னை, **ஜூனரிக்க**

முடிக்கிறது? உலகோர், துணியை என்னும்
இந்நிலையிலே, யென்கிறார்களே? அகதவ்நீயே

பீஷ்மன் :- அவ்வாறு கெடலோய்?
பீஷ்மன் :- **அறியா** மாந்குக்கு, துணியும்
துணியும் உன்நெரன்! **அறியாதவே**

இடுக்கம் கட்டு ஆன்மாதிக் குக்கு துணியும் துணியும்,
ஓடுகாலும் தேவநீயவிலீ! எத்காவதும் எந்நில
யிலும், **ஆறநகம்** நிறையாக வே இடுக்கம்

உலகம் நிலி யெய்நிலும்! தூவமே கிறகந் து
போதலும்! அனைவரும் **நிர்மலம்** ஆதலும்,

அவர்கர் **நிர்மலம்** ஆகவே இம்மார் கள்!
சுதந்த அனலாகக் கே தயோ ஓர் விளையாடும் விளியு

உ

யாடோ, உன் கைகளில், நினை நுமை ஒன்,

புதுமைகானே???

உன்னை தரிசுதிக் கொண்டோம்! உது

நாடாதி நிபயாமை! ஆதல் எக்க

விமடியும், உன்னை **நாடாதி** நிபயில்,

எம் இதய வரலியாத, உணர்ந்து கொண்டு கொண்டு, குடுக்கிடுகும்!

ஆதாள் கண்ணு! இவ்வேளையில், இவ்வேளையைய, உது

வர உணர்டிய கரணம் என்ன?

நண்ணன் : **நாணிசு சுவமுறையின்**

நாயகனை உன்னை தரிசிய உடுமும் பாக்கிய

மாமும்! ஆதற்காகவே யாம் உந்தோம்!

ஆமாம் உதுமா! இவ்வுலகில், பக்குவப்படுவார்களும்,

பக்குவப்படுவார்களும், இத்துவாயரயுக மரணது,

நலிகோலடி ஆரம்பமாக இருப்பதால்,

யலரும், யல உலகமாக, எம்மை தரிசிக் கின்றனர்! அமலது

கோலடி உன்னை கண்டிருக்கு கோலமாகவே உறந்திக்

ஸயாந்தி நினைந்து கண்ணுக்கு, நியகவாக உறந்திக்

ஆதல் **முன்றவகாக** ஒன்று நீடு! அதை,

உன் உபக்கால், தொன் உலகான், அது மக்கியமாமும்!

அதைக் கூட்டும் புறவு யாம் கிங்கு உந்தோம்!

இவ்வாறீக் னையை, கேட்புதல் எம் விரக
பீரன், பீஷ்மனின் இருகண் கரிசும்.

கண்ணீர் கண்ணீர்

என்கண்களில்
கனர புரள்து ஓடு கிறது! எம் கண்ணின் களிதல்
யார் மையம், பீஷ்மனின் துருளினர் நெஞ்சுமே,

கண்ணீர் கண்ணீர் இயவ விரிவி! சூதல் மயமகமகமக

எனது கோல் தான விரிவி! அவளே அது எஞ்சு கொடுத்த
சூயை யமுடி விடரு எனது யணித்தெரன் போலும்? அது எனது
கோலம் தம் மனினய நொடா கிறது! சீரம்தம் மனிதிகமயம்!
எம் வந்தியக் கின் மமபணி, பீஷ்மனின், கண் னிறை தம்
மேல் அங்க வந்தியத்தால் துடைத்தான் என்கண்ணீர்!
கண்ணீர் :- **உளம்** / நடை மயறடும்!!!

என, ஆணையிடான் எம்பிரய!
எம்பிரய அசைக்கொன்! **எம்பிரயமணி!**
அசைக்கொன்! அவனன்றி அணும அசையாது! கமயே உன்மை!

பீஷ்மன் :- ஸோயிரவா! ஸோகயா நிகி! ஸோகருணை கடவே!
நாராயண! / என்ருவ், எவ்ருவ் இவ மயம்!
அவயே அனைத்து இவ கோடகருக்கம், இவாநாநம்!

இவம் கல்வாமல் இவன் கல்வி! இவன் இல்வாமல்
இவம் இருந்தும் பிறயோஜனம் கல்வி! அதுபோல, ஓர்
பக்தன் கல்வி யானது, பகயானதுக்கு பிறயோஜனம் கல்வி!
அங்கு பகயானது இருக்க முடியாது. அங்கு பகயான்,
அவயாகவே இவ்வான்! அது இருந்தும் கல்வாநகரே!

① **விஷ்ணு** என்ருல்? சர்வம்
 ஐகத் விஷ்ணுமயம்! எனயொடுள் படும்!
விஷ்ணு ஆதாயம்!
 ஆதாயம் லோல், எங்கோய், உள்கிநாடட

கிடம் கில்வாமல், சர்வவியாபகமாய், நினைந்திருக்கிறுண்!
 எனயொடுள் படும். அதாவது ஆதாயத் திண்டென்மை,
 என்னெயென்ருல், பஞ்சஆதங்கனிர், மறியுள் நாண்கும்,
 ஆதாயத்தினுள் அடங்கும். மெகம், கூடுவதும், அரினெல்
 மின்துவதும்; கிடி கடிப்பதுவும்; மறைகொடெவதும்.
 இங்ஆதாயமே! அளித்து **நாமருபஜகமம்!**
 ஆதாயத்தின்மேல்சான். **ஆதாய**
 ஆதாயத்தாலேயே, **கருமபுடையுலோல், தோறு**

கருநா ஆதாயம் கில்வாமல், நாமமே ஐகம், அளித்தும்,
 இவ்வே கில்வி! ஆறவ்தன்கி இக்கன்கும், தம் கருமபுத்
 தன்மையை, நாடடிக் கொள்வதில்வி! **ஆதாயம்!**

ஆதயை இங்கும், நாறாயறவும், விஷ்ணுவும், சூர் சூர்க்கி
 கில்வி ரயனி பதே சுத்தியம்!

② **ஹரி** என்ருல், மெலே கூறிய கிண்தையம்,
 உண்மை உணர்வுடன் உணர்ந்து, அறிந்து, அறிவதே;

அறவு என்ற **ஹரி** ஆகும்!
 அறவும் சூர்த்தி கில்வி! **ஹரி**யென்ருல் அறிவு என
 களாக!

யொய்யான கதைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி
மெய்கீகு (உண்மைக்கு) விளக்க
 தம் கொடுப்பது போல், புராண கதைகளை,

ததைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி உண்மைக்கு
 விளக்கம் கொடுக்க, உண்மையுள்ளது! உண்மையை,
 துவக்கவும் முடியாது! விளக்கவும் முடியாது! விளியு
 யுக்கீதவும் முடியாது! அதை இருப்பதைப் போல தாட
 வும் முடியாது! காணாமல் காணாத அந்த **ஆர்ஜே**

உள்ளது! அவ்வொன்றுக்கு, அன்னியமாய், எவ்வளவு
 இவ்வயே இல்லை! இவ்வயே இல்லை!! இவ்வயே இல்லை!!!
 ஆகவே, எம் தமவ நயது! பத்மநாமா! புஜகசயது! ஸ்ரீ
 ஸுக்ஷி கி காந்தா! அனந்த சூயா! புருஷோத்தம! **எம்**

கூய்நயகாரி

ன **கூய்நய**! சூன்ருயது சூன்ருயன்ரு, அதை
 உன் வாக்கொல், சொல்லுமெய்யே??? இவ்வன்ன நாடகம்?
 நியோ, இவ்வவகின்ருக்கம் **கூய்நய**

கூய்நயகாரி! ஆகல், எம்நியியல்,
 எமக்கு இருப்பது? எமக்கு இயக்கம் ஏது? எமக்கு
 ஊழையது? நதய்யநியியல், அசைப்பயன்ரு சூருயனே!
 நியைக்கொல், யாம் அசையோம்! யநியியல், யநியம்
 நியம் சூன்ரு! அங்கு, **அசையே இல்லை!!!**

2

ஆகவே, நீயே இசைத்தியம். ஆகவேயாம்
இசைக்கேளும்!!! என
 விஷ்ணு சகஸ்ர நாமத்தில் வரும்,
 ஓர் பாடல், **அநீத** பாணியில்,

இசைக்கான், எம் டி உம்மன்!
 1. **ஸாந்தாஹிரம்!** ஆக சயனம்! லக்ஷ்மி
 காந்தம்! குமல நயனம்! விஸ்வாதாரம்! சுகன
 சுவர்ணம்! குமேக வர்ணம்! சூபாங்கம்! சூரேஸம்!
 2. **வந்தேயிஷ்ணுபவ்யயஹிரம்**

இவ ஆனந்தமீயவீயலில், எழுதியதால், சில அசுடரம்,
 மிடம் மாற்றி, அமைந்திருக்கவாய், எம்மை மணீநிகையம்
 இவ உவகநிதியில், கரும் உபாபைகயோடு, கூடியிருக்க,
 கும், ஓர் பக்தனிடம், அவன் **ஸர்வாஹ்யணம்**
 எப்படி இருக்கிறது என, ஸ்ரீபகவான் சரிபார்த்தும்,
 நிதியாகும்!

1. ஸாந்தியோகூடியவன் ஞானி 2. சயன காவல்களில் 4. இக்கை
 சயனமாக கொள்பவன் ஞானி 5. லக்ஷ்மி = பூரணதிருத்தியோடு
 இருப்பவன் ஞானி 6. குமமை கித்யம்போல், கூடீந்த இருட்டியை
 உடையவன் ஞானி 7. அனைத்துயம் தாமக உணர்ந்தவன்
 ஞானி 8. ஞானச் செல்வங்களி உடையவன் ஞானி 9. ஆகாயப்போல்
 அனைத்துயம், ஒத்திடுகொள்பவன் ஞானி 10. சூபங்க்கு சூபம்
 கொடுப்பவனாயும், சுவயமாணவனாயும், உன்னவன் ஞானி.
 11. அனைத்துக் குச்சீரவர்க்கி ஞானி 12. சிவத்தி, ஸீயிதி சமீபாரம்
 ஆதிய, அனைத்திருக்கும், ஆதாரமாயும் அடிமை இல்வாய், இருப்பவன்
 ஞானி 13.

① இங்கு **யோகி** எனச்சொல் வது; எதற்கும், யோகம் வேண்டும் என்று; எதற்கும் கொடுப்பின, வேண்டும் என்று; சொல்லும் நியயில், உயர்ந்த **புகையோ**

உணர்ந்த **ஞானமோ** அவன் & அதன்;

தருணியதல், பெற்ற **புகைய ஆன்மா**

வேயோகி எனப்படுவானாகையால்; அப்படிப்பட்ட யோகியின், **இயங்கியே**

தம் வாஸஸ்தவமாக, உடைய உதயம்! உடையகாலியம்!

இருப்பது **இயங்க** நியயில் அவதகவும்;

” **இயங்கி** ” அதுவாகவும்;

இருக்கிறகொண்ட, என் உறக உரண் டீமன் சொல்லி முடிக்கொண்ட! செயல் உடையகவும்!

② **பவஸாகரமாகிய பயங்கர**

யோகி **அயயம்** அரும, திரவா உருக்கிரம!

வே ஆகவ அம்மாரை **விழ்த்து**

பார்த்தவர்க்க, கீழ்கைய உரைக்க, **கூதாசா**

யனே தேவதிரையன, தம்மை முடித்துக் கொண்டான்

ஸகீந்திய சௌரேயனை பீஷ்மன்!

எம் குஷந்தாய்!

இவை களிதலீ, நீ உணர் வதர வது?
 சூல உபாசைகள், நமீயி னையின்படி, நாம் உற்று
 வந்த ஒளிக்குமீ! அனீய உல்குமீ யினையி னையின்படி
 சௌந்த மந்த பாச உறவு யினையின்படி, நமீ முடைய

புழக்க வழக்காங்களிதலீ!

உடைந்த வகுதாடும்! (வாக்கீ குறைந்தாய் புகக்க
 வசகீகவீகன், நாமீ ஆம்)
 இவை இரண்டிவழமே எந்த விதடியும், இறை குடு

உணர் போடு! ராஸ்யாம் நயமே!

ரான அடவீ, அருமீயவெ, விவேக சூம் ஆகும்!
 அதவே சாதகியும் ஆகும்!

மேலும், உன்கடுவீல் உணர்ந்தபடி, நியயகுறை அனுபவ, ராஸ்யாம்ஸகீயீ!

ஆதீந்தி, இதை குறையாக, அதை குறை பைகீதியம்,
 உளீ நமீ யுறகுமாய், அருந்தி வதிருடீயும்!

எவ்வாம் ஒன்றை! அதருவமே!

அதுகிவமே! அதுயாமே! அதநீயே! அதங்கீதியம்!

யாயா.

உ

கண்ணன் :- ஹே பாயா உபாகிய, எம்
குடிநீதாய்! விஷ்ணு சகஸ்ர நாமம்!
நாம ரூப ப்ரியக உபானி, துணை
நிஸயிஸ் அமைந்த, புகழ் மொழியாகும்!

அதில் வரும், **பீஷ்மரின்** வாக்கில்,
ஸ்தோத்ரமாகிய

வரும், **முதல்**??????
????????????????????????????????????

வந்தே விஷ்ணு, பவபய ஹரம்! **வரை** அது
புஷ்பாஞ்சலியாகும்! அகையே, அம்மடியே ஹாரி,

சுந்த **அக்ஷயதம்** சூக்கி விடையே???

அக்ஷயதத்தின், சிறப்பை, நாம ரூப சம்மந்தம் கொண்டு
எவராவும், அதுசூக்திரை யம் முடியாது! அதுசூக்யம் முடியாது,
அறவீதியோ, அபிசுவயமாக, முடிவீதி விட்டாய்!
பவே பவே! பேஷ் பேஷ்! பவே பவே! பேஷ் பேஷ்!
ஸக்தியம் :- ஹே பாயா! ஸக்தீரு சூகியம்! உன்
பரிபூரண கிருமையும், கிணையம் போது எதுகாண் சூகரது?
காவாத்த அந்த, ஓன் அக் கு அண்ணியம் எதுவுமே கிஸி!
அதுவேயும்! அதுவேந்! அது ஸக்தியம்! ஸக்தியம்! ஸக்தியம்!
எல்லாம் நவமே, என முடிக்கிறேன்! கண்ணன் ஹே பாயா

ராதா எம்படி புல்லாவி குழலாதுள் ;
புல்லாவிக்குழலீ எம்படி ராதா ஆனது
என்பது பற்றி சிந்தி உணர்க்கம்
குடுகுடுஊ உணர் !

இது புராணக் கதை! இது புருகுக்கதை! இது கற்பனைக் கதை!
ஆனால் தெய்வநிலையிலி உணர்மையிலிவாயுய்யு!!!

புல்லாவிக்குழலீ— இந்த புல்லாவிக்குழலி தெய்வமாக்கியம் கிழியுவகி
யும் தேவ உபகிரகம் எயகுடே மெறலிநிலி எனவாம். அம்படி
தேவமஹதீயம் வாயிந்தது இந்த புல்லாவிக்குழலீ.

என் கண்ணாலைய பவளம் பேரன்ற கொவ்வைச் செவ்வாய்
“இதழ்கள் கிரண்குடே” இந்த குழலீயின்பரிசுக்கிறைநா.
மேலும் ஆறியில் தேவசிறகுறியிலிநிலி (யோக மாயையிலிருந்து)
தூர் **“நாதம்”** உண்டானது அதவே **“ஆ”** என்ற பிரணவமாகும்.
தூர் **“நாதம்”** உண்டானது உறையதரவி உண்டாவது **“கீதம்”** ஆம்.
ஸப். தன்வறங்கிரியும் உலகிற் குடுகொள்குடே உணர்நன்ற
வாந்திய கருவிகள்குடுகொளும் ;

தூர் ஆறியினி நாடியிலிருந்து உண்டானது (அதிகம் காள்
ஆறல்குடே அளகாள்வதன்கு நாத்திற் குடுகொளும்
கொடுப்பது 1. புல்லாவிக்குழலி 2. நாதம் வறம் எனவாம்.
ஆனால் விவரம் தெரியாமலி அம்படி தேவதீயம் உண்டு— எம்படி மெறலிநிலி
நாதம் வறம் தானே நொடியிலிருந்து நொடி வறமும் புல்லாவிக்குழலி
அம்படி அலிநிலி தேவதீயம் தெரளிதட்குடே உதட்குடே தானே தெரலிபு
உண்டு எனக்கேடகவாம்
நாதம் வறத்திலி கறந்நிள் அகுதீதம் அகிகம்.

புல்லாவிக்குழலி கறந்நிள் அகிகம் கிடுக்கிறது ஆறலி??
அதற்கு உபகிரகியங்கிறதும் கிடுக்கியங்கிறதும் ; கிடுக்கியங்க
கியங்கிறதும் ; அகிகுடே மெறலி அளகாமலேயே தூர் அளகாமலி ஆறல்தீயம்
உண்டாகிறது. நாதம் வறத்தீயம் உண்டு ஆறலி புல்லாவிக்குழலி போலி அலிநிலி.

2

புல்லாங்குழலில் நம்மை அறியாமலேயே ஓர் குழந்தை உண்டு.
 நாதஸ்வரத்திலி ஓர் குழந்தை அறிமையம் உண்டு.
 புல்லாங்குழலில் ஓர் குழந்தை அறிமையம் உண்டு.
 நாதஸ்வரத்திலி உலகமே அயங்கி தூளம் போடும் சூரியநக்சம்!
 புல்லாங்குழலில் உலகமே உருகிறாயே! (அவ்வளவு அழகம்)
 ஆழியில் அசைக்கும் கருவியாக அதன் அகலி வந்து புல்லாங்குழல்
 அநிலி ஓர் மந்திரமாக கிரகவதக வந்ததே நாதஸ்வரம்.
 ஆடம்பரம் அற்றுத் தனிமைக்கும் தனிமையானது முன்பு புல்லாங்கு
 குழலே!" எம் கண்ணாலும் தனிமைக்கும் தனிமையானவன்
 அவன் அசைக்கும் குழலும் தனிமையானதே!

கோ குலத் தீவ் அப்போது கண்ணாலும் வயது இந்நாளும்.
 ஆயிரம் திரம் கொண்டு காணிக் கன் என்னும் சரீரம் யமுளே ஆத்
 நுங்கறையிலி ஓர் மருகில் குடியிருந்தது. அது அங்கேயே நூறு
 ஆண்டுகளுக்கும் வசித்து வந்ததால் அக்குளமே நச்சும் மொய்கை
 யாயிற்று. அந்த சரீரம் அந்த மருகையிலே போகும் காலம் வந்தது.
 எம் கண்ணாலும் அம் மொய்கையிலி அங்கே ஓர் கல்குக்கல்குணம்.
 அந்த காரணங்களால் எம் கண்ணால் விசுவக் எந்த சிந்தனை. எம்
 மாதவனும் அதே தீவ் தீவ் ஏறி நந்தி தீவ் செய்தார். காணிக் குழல்
 ஒவ்வொரு தீவாக தூக்கி கண்ணால் விசுவக் முயற்சி செய்தார். அவன்
 எந்த தீவைய தூக்கி குழல் அங்கே

2

“எழும்பட்டமான் இருபடி அறத்துக்கு அழுக்குமாடி”

அவன் ஆயிரம் திசுகாரியும் எம் கோபாலன் நந்தீசு நம் செய்தான். எம் கார்ணாக்கு ஒரே ஆனத்தும்; அந்த கோரிவிதன் பாடே நாக வேதனை. காரணம் அவன் அகந்தைகுயலிவரம் அப்போதுதான் வெளி யேறின. அந்த அகமாணது “விஷாநீ திரியாத” குரு (மக்கம்) சம்பந்தமாக வெளி யேறின. அளவகன் அங்குமே மும்பரவிலை மாந்திக்குக்கும், பிருகங்குக்கும் பறவைவினாக்களும் ஆபத்தை உண்டாக்கினார். இவ் வளமதயீயன் உணவீகரன். இதை “நாத்திதி” அடக்கி அழிக்க முயன்றான். பற்றினான் அறவன். பட்டின தும் உபி அமரைய அடியாகம் பன்னி அடியை ஆற்றங்கரையி லுள்ளா இரண்டு இடமடும் எழுது இரண்டு வாக்கினும்.

அப்போது தான் முதன் முதலாக எம் கண்ணன் குழி தாங்கி நிற்கும். எம் தயீயன் குழி கிடைக்க. அந்த அகையிலம் காரிவிதனை விஷாநீகரி அகுவதும் வயமா கிமாறந்தது.

ஆரம்பத்தில்தான் காரிவிதனுக்கு வேதனையாக அருந்தது!
இந்த நேரத்தில் காரிவிதனுக்கு அதுவே ஆனந்தமாறமாயிற்று!!

காரணம்?

அவன் அகம் அகுவதும் வெளியேறிய கண்ணையிலம்!
கரையிலுள்ள கோப கோபாவர்களுக்கும் மந்தியும் ஆவினாக்களும் எம் கண்ணின் வேணுகாந்திலும் மயங்கின. அச்சம்பவம் அடித்து எம் கண்ணன்மடும் துன்பமயிலி ருக்கத்தமாக இரண்டுமடும் இடையில சாயித்து அகர்ந்த வணினம்

2

“அம்முங்கிஸ்கு பீ” புன்முறுவலாப் நொங்குந்

அம் கண்ணாஸீயார் வையிலி கிணிகிக்குடி வேண்கமா? வேண்டாமா? என்ன இன் கேள்விக்குறியா நகருந்தது போயும்? எமதண்ணலின் அதர (உதடு) ஸ்யநிசம் பட்டகாரணத்திலுலி அதந் தும் “பூர் தீவத்யம்”

உண்டர இலிடலுபோயும்? அதாவது

உதடு :- முதலில் உள்ளி அதிபுய்யமாதையிலி மெலிவாயண்ணம் ↑ தகாததை யேசா யண்ணம் தருப்பது அதாவது நாக்கை உள்ளுற வைத்து தருப்பதுகிந்த உதடாகும்.

கரண்டரயது தாரங்கியடட உள்ள மா இலிடலிலி உண்டுத “உண்ணமையை” யேசாவண்ணம் தருப்பது அதாவது நாக்கை உள்ளுற வைத்துத் தருப்பது கிந்த உதடுதான்.

பூரிருயதாக குடியினி சுவையை உடலுயதற்காக நாக்கை உள்ளுறவைத்து “சுப்பிக்குடலடி” ஓர்சுவையை கிந்த உதடாகுது தரம் இடிக்கெகரண்டு சுவையிப்பதுவும் கிந்த உதடுதான்.

யொதுவாக வாக்குக்கு ஆதாரமாக நாக்குக்கு உறுதுணையாக கருப்பது கிந்த உதடுதான். அந்ததருப்பிச் சுவரலிய உகும் உயந்திசு வரிசையாக கருத்துய்

நம் நாளை அடக்க முடியவில்லையா???

2

குதலி:- பிறயோ! எமதண்ணவே! கமலகந்தண்ணு! அடியோம்
 உன் அதர சிபநிசம் படருவிட டோம். உன் அங்கங்
 களில் எந்த அங்கநிபநிசம் படலாயம் அண்ணுதவமே
 துளிதான். ஆறவி யாம உன் உதடிண், சிபநிசம்
 படருவிட டோம். உன் வே பிஜமாதிய "ஓம்" பிறவண்ண
 மாண இடமே உன் அதரத்தான். மெய்யம் நான்கு வேதங்க
 ளுக்கும் ஆதாரமான ஆதர யான ஆரம்பமான அமைந்த
 இடமே உன் அதரத்தான். வேதமோ, மந்திரமோ, ஆராதனை
 களோ, யஜ்ஞ சிந்தனைகளோ, உன் உதடுதில் பெயரால் இவை
 அனைத்தும் நிறைபடமே. ஆயம் உன் மந்திரமாய்தாரம்,
 "பூர்ணவதாரம்" அநில எண்மை உன் அய கரத்திலி
 "காண்டியமாத" தரவிக் கொண்டமே. அந்த
 மந்திரமே உய தாரமோ "பரிபூர்ணவதாரம்"
 அநில உன் காண்டியம் உனக்கு எத்தனை சிவமோ அரு
 நிபயிலி அகிலமே உய தாரமே உன் மந்திரமே மந்திரமே
 எமக்குள் எமவே உன் மந்திரமாய் பிறயோ கம் பண்ணி
 இச்சிவர்களின் இவநாடகத்தை "எம் இசையா வேயே"
 திருடத் திருடித் திலிபமாம். யாம் உன் மந்திரமாய் யின்
 அம்மமாத இருப்பதால் எம்மமே அது, கவர்ச்சி, இளமை,
 வசிகரம் இவைகளை உண்டு. எம்மை இவ்விபயிலி உனக்கு
 அனுபவமாய் ஆர் எமனை மொழியாமாய் ஆகிக் கொள்
 ளவாம். ஆர் உண்மை!

2

“யாம் உன் சேவியாகவும், சிஷ்யயாகவும் ஆகியோம், ஆனால் நாயகி” ஆமாம் டோம்.
 சூழலாக யாம் எந்தவிதமாயும் உன் அயதாரம் முடியும் பரியந்தும் உன் கரங்களிலே அல்லது உன் கிணியிலே யாம் இருந்தே திருவோம். ஆனால் உன் வணியம் உனக்கு எப்படிபோ தேவையற்ற திறனா அப்போதெக்கம் போது உன்னிடம் சிவமாக தொன்றுபோம். ஆனால் உனக்கு **“உன் திருவடியே”** கதிவன அக்குழை தும்மம் ஓடித்துக் கொண்டு.

இது காலபரியந்தம் மொளையாகவே அக்குழைநிர் வாசகத்தையே கேட்டுக் கொண்டு இருந்த கண்ணன்.
 அன்பாக சொன்னான்:— ஜீவஸ்வரூபமாயும்! எம்மாயை சிவரூபமாயும்! எம்மாயை சிவரூபமாயும் அமைந்த எம் சூழலே!
 எம் வேணுகாணம் (ஜீவநிலக்கத்தக்கப்படி அவரவரையுடைய தீர்மானம் வேணுகாணம்) இதைத் துதிக்கையாலி உன்னை **“வேயங் குழல்”** என்கும். இப்போது நான் இதைக் கருவியாக அளித்தியங்கம் போய்துள் **“புல்லாங்குழல்”** என்ற நாமங்கள் பிரத்தமாவதாக என ஆகியவற்றை அநாதம் கரங்களில் தாங்கிக் கொண்டு **“எம் வேணுகாண கோபால திருஷ்ணன்”**

2

எம் அள்குச் செல்வமே!

அந்த புல்லாவி குழல்

மென் னுனவன் ஓர் சமயம் எம் பிரபுவுக்கு பதி மாநகேசைவ செய்து
 கொண்டுநீதளர். யஞ்சினும் மென்மையான பதி கிருவடி கிரண்
 டையுள் தாம் அளர் நீத நிலையி ல்தம் நதாடைகளில் போட
 வன்னம் திருவடிசேவை செய்து கொண்டு ஆந்தது அந்த புல்லாவி
 குழல் குந்தநதம் எம்மெருமாணின் தொவப்பிய தரிசனத்திறலும்
 அவன் ஆனந்த யோக நிந்திரையம் கூடிய மகார விந்தத்திறலும்
 தவரம்பட குந்தநத மனம் உருகி அனு அனு வாக தறைந்து. கண்
 ணருவி வயருக் கெடுதல் ஓட. அந்த கண்ணிர னது மென் மெருமாணின்
 திருவடிகளில் அலம்பி சூதி ஹரித்தது போலும்?

ஏதும் அறியாதவன் போல எம் கர் னாக் துண் ணன் கண்
 விழிய்பது போலி விழித்து என்ன காரியம் செய்கிறாய்? இது ஓர்
 மஹா மூக்கு செய்யும் நதாண்டாகும். பதி குருகேவருக்கு ஓர் மண்மை
 இஷியாள் செய்யும் அந்ருஷையாகும். யம் ஓர் ஏனை அடையன்
 மகன் யடி மடிவரவின் யற்றவன்; ஓர் மருமேய்க்கும் அனத்தவன்;
 அந்திந்து கொறவம் மகிழ் அந்ருவ தவன்; ஓருயெய்க்கும் உதவாதவன்;
 சர்வசநா தூங்கிய காலம் கிழிய வன்; திருட்குக் கூட்டத் ததம்
 சர்வநீதவன்; கோபியர் மத்திறல் அடையாதகும் ஏசும் பேசும்

ஆனந்தமாக ஏற்பவன்; எந்த, மாண, னுனமும், அந்ருவ தவன்;
 எம்பெருந் தராரிகளையே (அருளதகளையே) ஆகரவாக கொண்டவன்;
 வீட்டில் எம் அன்கீகும் தந்நைகீகும் என்வமே உதவாதவன்;
 குறும்புத் துன த்தையே எம் குணமாக கொண்டவன்; எந்த
 கெய்வ வழியாகும் செய்தறியாதவன்; ஓர் மண்மான்வின் மி
 போய் மடிமடி அறியாதத கொறவம் கொடுதல்;

2

(தாராவினர்) நிரைநந்த இந்திரபாதத்தனை!!!

உள்வளநீ மூலமவநை ஒத்த நொடைகாரிவ்
எம் கண்ணன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை (அதைக்
கொல்லும் கண்ணன் படுத்தியபின் ஆகாயத்தையார்த்தி
தும்பா கங்கையடி குறுக்கி சுருக்கிக் கொண்டவருவி) அக் குழந்தையை
பார்த்தான். அக் குழந்தையை காண வில்லை.

**“எமமுதருகூடும் நினையின்புயிர்
தூலமேனதுபா கருகொடிக்கொண்டுகக்கி கண்டானி எம் கண்ணன்.
“ஆஆஆஆஆஆஆஆ கா.ஆகா”
எனப் பதறி எழுந்தான் எமதயிவகு ன கண்ணன்.**

அப்போது எம் கண்ணனுக்கு எத்தனை கரங்கள் வந்ததோ யாழ்
அநிலையம் (அயிரம் எனச் சொல்லும்) கைகயாகாது அக்கிரகரங்
கரும் அப்பாமை வந்தது வந்தது ஒன்று சிறமகனென்று

அதைக்கொடு ஆனந் திக்கும் யா எம் உருவிய
போலெயம் ஆறல் அந்தமும் எம் கண்ணன் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க
இறும் யானை அகே நம்பினையிவ் குறுக்கிடுகும். அந்த கரவாயது.

**“தாரா, தாரா என்ற எம் ராதா!!!!!!
“ராதா, ராதா என்ற எம் தாரா”!!!!!!
கொஞ்சம் மயங்கியும், எழுத முடியவில்லை, எழுதுகொளியும் காணும்.**

உ

அம்மா!

கதை உணர் • தாரா என்ருல் ராதா,

ராதா என்ருல் தாரா அகாஷ அங்க உள்மம் உருகி கண்ணீர்மடம்
வறவில்லை, உடலே உருகி யாகாதக்கடையும் துடிவே எம் தாரா
வாண ராதாவிற்கதை.

ஐந்து வயசில் குழலாக வந்த எம் ராதா எம் கண்ணை
யே சுற்றி அந்நி வருவார். அவருக்கு தம் ஆறுவது வயதிலேயே
ஞானத்தை போதித்த விடபாள் எம் கண்ணை. உபதேசியில்
கருவருக்குமே தரவ வயது ஏரேமாநிநியாகத்தொன் கிருக்கது.
கண்ணை எம் ராதாவுக்கு திருவடி தேவை செய்யவாள்!

ராதா எம் கண்ணை மூக்கு திருவடி தேவை செய்யவாள்!!

சுவசமயம் கண்ணை ராதாவின் குரு ஆவாள்!

சுவசமயம் ராதா கண்ணை மீண்டும் குரு ஆவாள்!!

ராதாவின் குரு கண்ணை!

கண்ணை மீண்டும் குரு ராதா!!

2

இவர்கள் இருவருமே குருகுலிய பாவனையே தவிர்
காதலன் காதலியோ, கணவன் மனைவியே" இவ்வயே இலிசி!

எம் கண்ணன் தம்பு எட்டாவது வயதில் அம்மே ரகுடன்
 மதுரா செனினுன். கம்சன வரகுதீகரன். தூத்தா டீரேசுனாகீ
 மருடாமினெகம் செயினித்தான். இறையிலிருந்தும் தாய் கந்த
 யரை (தேவகி, கங்கேயர்) மீட்டான். அவகாலம் மதுராவியேயே தன்
 தாதிராயுடன் இருந்தான். பின்னரே சந்தன் நியதித்தமாக மதுரா
 வை விட்டு மூலிக கடற்கரையில் மயன்றன்று தேவகி நிமிசுந்
 துவாரகையை நிரம்புந் தான். அங்கு தானும் அன்றினும் அகிந்த
 தம் துவாரகை தீசனின ஆறன். மூலிக துவாரகை என்ன
 இடத் தில் தாம் கருவி வந்த மாயா தூபங்க விட்டு விட்டான்.

ஆ எம் சூட்டி மெண்ணை!

எம் அன்புத் தொந்த

ராதாவுள் கண்ணனின் ஆறவது வயதில் அவன் பாதுகையை
 மெறினக் கொண்டான். தண்ணை தேர குவனும் பிருந்தவனும்
 வர ஆம்பரியந்தம் அவறுடனே அருந்து தம் **"மாயா தூலத்தினு"**
 பின் காவத்திலும் மதுவனத்திலும் **"புது குரு பாதுகையை குருடென
 அமைத்தி"** இன்னும் அந்த சூனனும் **"புதுறு வயது மெண்"**
"பாவை" (மாமம்) யாக வந்திது யருகிரும். எம் கண்ணனும்
 துவாரகையிலிருந்து மதுவனம் சென்று இரங்குனேறு தரம்பு
"தரிசித்து வந்திருக்கிறான்" ராதாவை

2

எம் குறுஷ்பு வணர்ணை!

உளக் கொன்று உரைக்கி

னேம் கேள். கண்ணன் தைகாநிறம் கிடையுடாத கிருக்கது,
புலிவாங்கி குழவே, அது வேய் நீ குழவே, ஆறல் அழில் முள் நகல்யம்
உணர் அது எண்ண வயங்குல்;

அதை உறதும் சமயம் அது புலிவாங்கி குழவாக மாறும்!

மற்றுக் சாதாரண கரவந்தளிர் அது வயும் குழவாகத்தரன்
(பையி) கிருக்கும். இது கண்ணன் என்ற நிஷ்டையாயினி காரியம்!

இது மஹா ரதஸ்யமாகும் மறைகுகரவபரியந்தம்

எவரும் அறியார். (அறிய முடியாமல் கிருக்காதரன் அது ரகஸ்யம்)

ஆகவே எம் குழியும் மஹாரதஸ்யமாகவே வைத்திருக்கினேம்
புலிவாங்கி குழவாக கிருந்தால் அது "இவசக்தி" அங்கு
கியக்கம் உண்டு; ஆற்றி உண்டு; மாயை உண்டு.

சாதாரண குழவாக கிருந்தால் அது "ஆத்மசக்தி" அங்கு
எந்த கியக்கமோ, ஆற்றல்களோ, மாயையோ அனுவம் கிரமு.

அதை தரிசுத்தோர் அஞ்சா னத்திலிருந்து **பாவனம்** வறுவன்.
எம் தானக் குழியும் குப்போதம்! இன்றையந்நி ஓரகேதம்.

5 00 பாயா.

2

குடிந்தே!

ஒர் சிறிய கதை சொல்லிக் குதை நிறைய
 ரெய் கடுமல். கோருந்தில் சினுவனகவுல் சிறுமியா கவுல் கண்ணாஅல்
 ராதையல் விளையாடி க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவிளையாடும்
 பருவல் ராதைக்கு! இருடி ணை விடபற்றியல் அவன்யாரீரண்பது
 பற்றியல் ராம்படிபது கடுமல்குடன் எண்பதுபற்றியல், அவன் விளையாட
 டின் கடுத்துக்களையற்றியல்;

ஒர் நாள் அது இருடிணை ராதைக்குத் தெரிய வைத்தான்;
 அவன் தெரிய வைத்தான், அவன் உணர்வுகூர்வமாத உணர்வைத்தான்;

இதுகதையலிவ உணர்வையின் கடுத்து!!

ஒர் நாள் யுனை நதிக்கரையில் ஒர் முன்னிவரகூடிந்த
 கிளையி அகர்ந்தவண்ணல் தம் புலிவாவிருது தியல் அமைக்காமலி
 தம்மடித்து போடக்கீ கொண்டு, ஒர் தொடையின் மேல் ஒர் காலி
 போடக்கீ கொண்டு, அருகைகளையல் தம்மடித்து போடக்கீ கொண்டு
 யோக நித்திரை செய்தவண்ணல், குடிம குடிவலாக அறித்தவண்ணல்,
 அமர்ந்திருக்கிறான் எதிரடி குருடக்கீ இருடிணை.

அந்த சமயநிகரின் அவனொருமியலாகாது என எம் ராதா
 யுக் கூடுதெரியல். அங்கியாது அங்குள்ள ராதா மானளி கமாக
 நமஸி கரித்தான். இருடிருவடியம்மடிப்போடடிருக்கிறான், இருடிரு
 வடியம் திடுதொங்க விட்டிருக்கிறான் அந்த மாய இருடிணை.
 கிடுதொங்கும் இருவடியம்மடிப்போடடிருக்கிறான். (அடியாகத் தை)
 இருவலிகளாலும் படும் படாமல் வெகுநாடுகீ கா கஸ்பரிசல்
 ரெய்து. அத் இருவடி தானைய" தம் பிரசல் வகுத்துக் கொண்
 டாள் எம் ராதை.

அனைத்து உணர்ந்த எம் திடக்கீ இருடிணை மெதுவாக
 கண்களிறுந்தான். கண்கிறந்தவன் எம் ராதா இருடிணை கடுக்கிறான்,
 ராதா! நவமா? இம் போது தான் வந்தாயா? வந்து வெகுநேரமா
 யிட்டுரு? உணர்ந்த கடுக்க வைத்து விட்டோமோ? இப்போது
 (நயமா கடுக்கிறான்) எம் கடுகடுவ வாய் திரும்பி, எதிரி வாகடுவ
 இருக்கிறும், யாது உலி நீ உயிரை இருக்கிறும், உணர்விட்டாரி

2

எமக்குவேறுகதியின்பே, எம்மை விடபாவி உணக்குவேறுகதிஅநிபி
 (இவியார்தீராதகிள தளிராமாதபடி அவர் உள்நாத்திதை உறு செயலிபாநீ
 சூக்நிபிபிதடிசொன்னுநீ என் கபடநாடக சூனிசிபதாநீ!)

ராசா : ராசாஅலினை அடிஅதத்திலி தியபடிபூரி எண்ணம் அருந்தி
 அதைஎம்மாயயனே அறிவாரி. அந்த எண்ணம் யாரிதளிலி
 கண்ணாண்டிபதும் கோபிகாஸ்திரிதருநி நாத்தான் அகிபக
 அபகாக அருக்கிடுமே ரணியம். நடிபிடல் தான் தள்ளாநீ
 மொழி தெரண்டி குக்கிரனிஎன்றும், "நுத்திம விபபாவி
 இவனுக்கு வேறுகதிஅநிபி" என்மம் ஆர் வலுவான அலங்காரம்
 "அவரி அறியாமலேயே" இளையிடல் வளர்ந்தது போலது
 இதைஎன் திருடனே அறியான். ஏனையாரி அறியார்

பக்சுவம் அடையாத உரிமை, பால்ய பசுவம்!!!

உண்மைதான் கண்ணை! உணக்குநான், எனக்கு
 மந்தியம் அந்த கோபினகள் எல்லாம் உன் அடிநககாகத்தான்
 உன்னை சுதிரிசுதிரி வருகிறீர் களை தவிர் உணக்காக (உன்
 உள்நாத்திநகாக) எவருமே யரமலிபி. அந்தநாதானயி
 போலி உள்நாட்டிபி உள்நாத்தை தந்தவரீ எவரும் அநிபி!
 கண்ணன் :- உண்மைதான் ராசா! திடுகுத்திதான் உன் உள்நாத்தை
 எமக்கு அரிப்பணிக் கரும். ஆர் விடியல் தெரியுமா? தியாவது
 உன்உள்நாத்தை அரிப்பணிக் கரும் அந்தகோபினக களிப்பவரீ
 தும் உடல், பொருள் ஆவி (நீ உள்நாத்தை கொடுக்கிறாய் அவர்
 தளி தம் உமிறையம் கொடுக்க அந்தமாக அருக்கிரகர்) அம்
 சூனிற்றயும் கொடுத்து விடபாநீ களி(என்குநீ கபடமாக)

2

ராதா :- (உணைசந்நு கோபம்வந்து ஊட்டது) ஏன்யாம்! அப்படி உம
 மும் சொல்லாதே. அவர்கள் உன் உலகத்தைத் தான்
 உருவாக்கினார்கள் யாருடைய உலகம் உன் உலகம் அல்லவென்று

ராதா என்ருல் திருமணம், திருமணம்

என்ருல் ராதா தான் !!! (என அருத்தம் திருத்

தமாக அடித்துச் சொன்னார் எம் ராதா)

கண்ணன் :- எம் ராதா! நாளை காலை யில் பாரேன் ராதா வா கோபத்தை
 களை? என நீயே உணர்வாய்.

ராதா :- அதையும் தான் பார்ப்போமோ? இந்த மணமும் எம் கண்ணன்
 அருகிலேயே அடியமலி செய்து விடுகிறேன் பார்ப்பீர்? இந்த ராதா
 யாநாளையதே மெய்யிட்டுத் தக்க காலடி விடுகிறேன் என ஆத்திரத்
 துடன் சொன்னாள் உட்கார் எம் அனை ராதா!

மறுநாள் அதிகாலை நான்கு மணி சுமார் குக்கு கண்ணன்
 யானை நுகுகிறாரவந்தான். அவன் வரவுக்காகவே ராதா காத்தி
 திருந்தார். ராதா வெகுநேரமாக உன்னை காக்க வைத்து விட்டோமோ
 என யாநாறு குகட்டாக்கண்ணன். ராதா அருத்தத்தை திருப்பிக் கொண்டு
 டார். அவர் தரையை பற்றி எம்மீது கோபமாக என்ருல் கண்ணன்
 தேந்துதான் கோபத்தை கள் என்னி யும் அங்கு என்ரும், அவர்கள்
 உலகையும் கொடுக்க சித்தமாக இருக்கிறார்கள் என்ருல் சொன்ன
 டே அறையும் இன்று பார்ப்போமோ? என சந்நு அதிகார தொனி
 யில் சொன்னார் ராதா. கண்ணன் சொன்னார் எம் ராதா ஆத்திரம்
 வேகம் கோபம் அவையே ஓர் மணமே வெகுத்து விடும் அதை
 தீ உணராயோ? சந்நு அமைதி கொண்டு சாந்தி கொண்டு, பொருத்த
 மைய கடைப்பிடி என சமாதானம் செய்து பார்த்தீதான், எம் கம்பக
 கண்ணன் ராதா சமாதான ஆமை அடிப்பீ.

2

சாரீரன் சித்தம்; எம்மாயக்யம் என்ருன் கிருஷ்ணன்!

அங்குளம் கண்ணுக் காகவெ சிடந்த ஓர் வட்டவடிவமான
பாறையிது அமர்ந்த கர்விய கர்விய போட்டவண்ணம்

அந்த ஒன்றில் ஒன்றி!

தம் அதரத்திலிருந்து விவையத்தான். மோனநிதியிலி யெய்ந்து குதன்
கிசைக்க சிறவம் சித்தாந்த கண்களை கூர்ந்த துருஷ்டியுடன் மாந்த
வண்ணம் குத விசைத்தான் எம்மாயக்யம் கிருஷ்ணன்.

ராதா ஓர்யேகத்துடன் செயல்பட்டாள். அயன் கையிலி
ஓர் குசிலி வைத்திருப்பார். அந்த குசிலியை கொண்டு கண்ணிசை
சுற்றி வட்டவடிவமான ஓர் கோடு போட்டார்.

“ராதாயோகமாயா”!! அம்ஸம்.
(லோகமாயாகவிய)

அக்கோட்குள் கண்ணுடன் தான் மட்டும் நின்று ரிதாண்டார்.
கண்ணினி யேறுகான கிசையிலி கட்டுமீட்ட கோலகைகள் ஒவ்வொரு
வராத வந்துவிட்டனர் ஓர் கூட்டமே கூடிவிட்டது. ராதா அனைவரையும்
கூர்ந்த கோல்க்குள் சுவனாவது கோட்டிக்குள் வடுகூறார் பார்வ
போம் என்னு அளவகூட கோட்டிக்கு வயனியே தான் நிந்திருக்கார்
ஒருகோலிகையம் அந்த கோட்டி தாண்டி உருள வரவில்லை.

2

எம் பெண்களின் திவகமே!

சுவ நொடி நேரத்தில் அந்த கோயிலை களின் "அன்பின் உருக்கமான கண்ணீர்" ஒவ்வொரு பெண்களின் கண்களில் ருந்து வெளிப்பட உயிரியில் விழுந்தது ஆடி அந்த ராதா போட்டிருந்த கோட்டை அழிந்துவிடாமல் செய்து விட்டது.

கண்களின் கண்ணீர் உருக்கத்தினால் ஒவ்வொரு கோயிலையும் தாமத உருவாக்கி அனைவரும் எம் "ராதா" வாழவே மாறி விட்டனர்.

கோடுகளைத் தவி உட தன் மையினால் அனைவரும் கண்ணீர் அருகாமையிலே வந்து விட்டனர் அவர்கள் முந்தித்த குரலானது ஹே தீன தயனே! ஹே தீன சரணியா! ஹே ஆபத்தாந்தயா! ஹே அணைத ரகாகா! ஹே தீன பந்தோ! ஹே தீன ரகாகா! ஹே பந்தவத்யபா! ஹே பதிதயாவது! ஹே தீன தானி ஹே கோமாவா! ஹே தீன தீன, ஹே தீன தீன, தீன தீன "ஹே ஹே"!!!

எம் ராதாவே அனைத்து மரவு சந்தித்த அடியை மாடிமார் சூத்தாடிமார் மரவுசக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஆடி அந்த கண்ணீரில்

"ராதா"யின் களக்கம் கருவியட்டது!!! கியோத,

பக்ருவம் அடைந்த உர்ளம், ஞான அனுபவ பருவம்!

சுரை பாயா.

Abode of Love
You Are Everything!